

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

Újfolyam

86. szám

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2022. szeptember

**„Lelkünk az Urat várja,
ő a mi segítségünk és
pajzsunk. Benne van
szívünk öröme, mert szent
nevében bízunk. Maradjon
Uram velünk, szereteted,
hiszen mi is benned
reménykedünk!”**

(Zsolt 33, 20-22)

LEGYETEK TANÚI A SZENTHÁROMSÁG ISTENNEK!

„Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok.”

Hangzik az egyszerűnek tűnő isteni parancs Mózes harmadik könyvében (19,2). De vajon mit jelent az, hogy „szent”? Erkölcsös? Tiszta? Példamutató? A szentség valamilyen érzés? Vagy a szertartásokhoz, rítusokhoz van köze? Bizonytal sokféle választ adnánk erre az elméleti kérdésre. Azonban egészen másképp hangzik a kérdés, ha úgy teszem fel: Kicsoda a Szent? Számomra mit jelent a szentség? Hogyan lehetek én szent?

Isten önmagáról mondja azt, hogy ő Szent. És arra hív minket, hogy hasonlítsunk hozzá ebben. Azonban, ha megértjük a szentség bibliai jelentését, rájövünk: ez nem is olyan könnyű! Hiszen a szent az jelenti: *elkülönített*. Valami, ami különbözik tőlünk, a világunktól. Valami *egészen más*. Első sorban tehát arra hív minket Isten, hogy ismerjük meg az ő szentségét! Ő más, mint ahogy mi elképzeljük őt. Ő más; sokkal több, mint amit róla gondolunk. Az ő szeretete nagyobb a mi szeretetünkénél. Hosszabb a türelme, mint a miénk. Az ő igazsága nem részrehajló. Megtartja az ígéreteit. Megbocsátja a bűnt. Érezzük, hogy mi sokszor nem mondhatjuk el ugyanezeket önmagunkról. Arra hív minket, hogy ismerjük meg őt, amilyen ő valójában, és vele találkozzunk.

Azonban a Bibliában is látjuk, hogy a Szent Isten időről-időre megjelenik az embernek. Bemutatkozik neki. És emiatt az ember egyes helyeket, alkalmakat szent helyeknek és szent időknek tart. Mert az különbözik minden más helytől és időtől. Jól ismerjük ezt a hétköznapi életünkéből is: ahol valami különleges öröm vagy tragédia ér minket, az a hely, vagy az

a dátum kiemelkedik számunkra minden más közül. Nem csak azért, mert eltér a többi helytől és naptól, hanem azért is, mert valamilyen módon megtapasztaljuk Isten szentségét. Istennel találkozunk. Ilyen szent időnek éltük meg sokan a nyári táborokat. Milyen nagy ajándék, ha egy-egy ilyen elvonulás alkalmával átéltük Isten jelenlétét, vagy átadtuk neki az életünk irányítását!

A szent hely gyülekezetünk számára a faszori templom. Ahol Isten megszólíthat bennünket. Az előttünk lévő időszakban azonban előreláthatólag ez a templom egy kissé „elvétejtik” tőlünk. A felújítás ideje alatt több gyülekezeti alkalom más helyszíneken lesz megtartva. Lesznek olyanok, amelyeket a testvérek saját otthonaikban fognak megtartani, vagy egy másik gyülekezet templomában. Ezékiel próféta könyvében olvasunk egy látomásról. Ebben a látomásban a prófétának Isten kijelenti, hogy egy időre szétszórja népét, de nem hagyja el őket ebben az állapotukban sem. Ezékiel korában ez Isten megtisztító ítéletét jelentette. Gyülekezetünkben hisszük, hogy bármennyire nehéz is tud lenni „lelki otthonunk” nélkülözése, mégsem Isten ítéletéből, hanem megújító kegyelméből történik, ami történik. Számunkra is igaz Isten ígérete, amit a szétszórt népének mond: *„szétszélesztettem őket más országokban, de én vagyok a szentélyük egy kis időre azokban az országokban, amelyekbe jutottak.”* (Ez 11,16)

A Szent Istent ezért nem ugyanazonokon a helyeken és időkben kereshetjük, ahol megszokhattuk, de találkozhatunk vele. Gyakran elhaddarjuk a Credo-ban ezt a fontos kis mondatot: „(hiszek) a szentek közösségében”. A Szent Istennel egy közösségben is lehet találkozni. Azok között az emberek között, akik enged-

nek Isten hívásának, hogy szentek legyenek. Azok között az emberek között, akiknek vágyuk, hogy Isten szentségében részesedjenek. Másik nagyon fontos hitvallásunk, a Második Helvét Hitvallás szerint a templom díszé nem az építészeti adottságokon múlik, hanem azon, hogy megtöltik-e emberek (22. fejezet). A gyülekezet közössége a valódi „templom” (Ef 2,21). És mi úgy tudjuk megtartani és tovább díszíteni ezt a templomot, ha testvéri szeretettel figyelünk egymásra, és ha másokat is meghívunk a közösségünkbe. A testvéri szeretet az egyik ismertető jele annak, hogy szentek vagyunk, vagyis Jézus Krisztushoz tartozunk. Ebbe a szent közösségbe kell meghívjunk másokat is.

Istentől kapott lehetőségünk, hogy megéljük ezt a szentséget idén ősszel, és az előttünk lévő időszakban. Megélhetjük az Isten egészen más valóságát, szeretetét, igazságát. És engedjük a hívásának: mi őhozza legyünk hasonlóakká. Egyre inkább az határozzon meg bennünket, ő milyen, és ne az, ami körülvesz bennünket, vagy amilyenek mi önelkülre lennénk.

Szentek legyetek... Ez az intés összefoglalja küldetésünket. Célt ad nekünk: ti mutassátok meg a világnak az én szentségemet! Ne vonjátok ki magatokat belőle, hanem tegyetek bizonyosságot arról, aki egészen más, legyetek tanúi a Szentháromság Istennek! Nem „különködnünk” kell keresztyénekként a családjában, iskolájában, munkahelyünkön, hanem szeretettel kell vállalni azt a más életet, amit Istennel közösségben kapunk. Mózes harmadik könyvében Istennek ez a kijelentése bevezeti a Tízparancsolat követelményeit, vagyis az isteni útmutatásokat az emberi élet-hez. Ha mi a Szent Istenhez akarunk tartozni, és ő róla szeretnénk bizonyosságot tenni, akkor nekünk Isten parancsai szerint kell élnünk az életünket. Ezt nevezzük a megszentelődés útjának is. Isten egyre inkább megszentel min-

ket Lelke által: vagyis átformálja azt az életet, amit nélküle éltünk, élünk. Ez az átformált élet lehet a legerősebb bizonyosságtételünk.

De idén ősszel nem csak az életünkkel és szeretetünkkel mutathatunk Istenre, hanem azáltal is, hogy hivatalos közegben kinek valljuk mi magunkat. Keresztyének? Reformátusnak? Isten gyermekének? Az országos népszámlálás részeként vegyük a bátorságot, és ha őszinte szívvel Urunknak valljuk Jézus Krisztust, fogalmazzuk meg ezt a kérdőíveken is! A számok sokszor megcsalnak minket – nem is az a cél, hogy elmondhassuk, mennyien vagyunk. Abban segíthet ez az esemény minket, hogy amit papíron vallunk magunkról, abban erősödjünk a hétköznapi életünkben is. Vagy amit szívünkben hordozunk, arról szájjal és „kézzel” is bizonyosságot tegyünk.

Mircea Eliade, híres vallástörténész így ír arról, hogy miért vágyakozunk a szentségre: *„A vallásos ember csak a megszentelt világban képes élni, mert csak az ilyen világban részesül a létben, csak ekkor valós a létezése. A vallásos ember a létre szomjúhozik.”* (A szent és a profán, Helikon, 2019, 53.) Valóban ez a kérdés: vágyom-e arra, hogy szent legyek? Hogy a Szent Istennel kapcsolatban éljek? Szomjúhozom-e Istenre? Isten azt szeretné, hogy hozzá hasonlóvá váljak, hozzá tartozzak. Ezért küldte el egyszülött Fiát, az Úr Jézus Krisztust, hogy kereszthalála és feltámadása által nekem közösségem lehessen velem. Kedves Testvérek! Isten minket arra hív, hogy az ő szentsége egyre inkább megjelenjen az életünkben, közösségünkben!

Lehetőséget kapunk arra, hogy a „szétszóratásban” megmaradjunk a megszentelődés útján. Ha szétszóratásnak tűnik is a templom és a gyülekezeti terek elvétele, fókuszáljunk a lényegre, és ne legyünk „szétszórtak”, legyen számunkra továbbra is ez a fontos: hogy a Szent Istennel közösségben legyünk.

Krisztován Márton lelkipásztor

ISTEN ÖLELÉSÉBEN

Juliannás pedagógusok bizonyágtétele a 30 éve újraindult iskolából

Menjetek be kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel!

Istennek hála, Julianna Református Általános Iskolánk negyvennégy év kényszer-szünet után 1992-ben ismét megnyitotta kapuit, hogy az odaszánt életű tanárok, tanítók hitben neveljék, színvonalasan tanítsák, és felelős helyállásra készítsék fel a gyermekeket. Többszörösen nagy ajándék ez.

Isten nagy dolgokat cselekedett, és – amint éljük, érzékeljük – kész cselekedni velünk továbbra is. Ennek legjobb bizonyágai azok a pedagógusok, akik felismerték Isten szándékát, akaratát, és már az újrakezdés első éveiben örömmel, lelkesen beálltak a szolgálatba.

Őket kértük most a *Harangszó* mikrofonja elé – őket, akik vitorlát bontottak, s eveztek is keményen, hogyha kellett, volt közöttük egy, aki oda mert állni a kormányrúdhhoz, s boldogult a viharok, hullámverések közepette is...

Az örvendező pedagógus szólalhat meg tehát, aki Jézus szeretetével óvja, védi, tanítja, neveli a gyermekeket; aki annak örül, hogy mindezt teheti, Isten szőlőjében dolgozhat; ez az igazi „fizetsége” – ebben a pedagógus-sztrájkra csábító társadalomban...

Zsuzsi a Millennium Házában: Tégy egy lépést - esélyegyenlőségi napok rendezvényén 2022-ben

Dócziné Takács Zsuzsanna

Először főiskolásként ismerkedtem a Juliannával – gyakorlaton. Megszerettem ezt az igazán családias, egyházi iskolát, és később (1994-ben) ide jöttem dolgozni. Emlékszem, a jóságos szívű lelkész-igazgatóra, aki bár nem volt pedagógus, de szeretett bennünket, s a pedagógusok érdekeiért mindig kiállt – még a szülők ellenében is.

Kezdetben kevesen voltunk ugyan, de egyet akartunk, és jól megértettük egymást. Igazi lelki töltekezés volt reggelenként ott állni az aulában az áhítatokon. Ezeket minden nap más pedagógus tartotta. És énekelünk is! Így vezetett az út a szívek megnyitásáig – és tovább. Úgy éreztem, Isten ölelésében voltunk ott együtt.

Zsó 2018-ban a sátoraljai helyi Kincskereső Táborban

Demeterné Harmathy Zsófia

Az Úr Jézus tizennégy éves koromban lett életem királya. Ő hívott el az ifikorból gyermek-istentiszteleti szolgálatra. A katechéta képzés megszerzése után itt a gyülekezetünkben kezdtem el a hittanoktatói pályámat, majd 1994-ben a Julianna iskolában hittanár lettem.

Még hittanantói pályám kezdetén fölin-dított az Úr arra, hogy a gyülekezeti és a juliannás gyermekek részére közös tábor szervezzek. Ezekben a kincskereső táborokban a testi felüdülés mellett lelki kincseket is találtak a gyermekek – minden nyáron.

Szarka Krisztina

A tanítóképző főiskola elvégzése után Budakeszin kezdtem dolgozni. A Julianna a második munkahelyem – és a második otthonom, ma már mondhatom hitvallásként is. Hamar megszerettem ezt az iskolát. Itt az Ige világoosságában járhatunk.

Sok segítséget kaptam a kezdeti nehézségek áthidalásához (és később az igazgatói munkámhoz). Nagy kihívásnak bizonyult az állami rendszerből az egyházi rendszerbe történő „átváltás”, a hitéleti felzárkózás. Mégis szép és megtisztelő volt ez az indítás, a jó szolgálatba történő beállás.

Kedves énekiem a 825. dicséret: „*Hinni taníts, Uram*”. Ebben minden benne van: hinni, kérni, s – ami nekem nagyon fontos – a gyermeki lélek...

Zsó szívére a Kincskereső táborokat helyezte az Úr, a Cimborá táborokat az enyéimre. Isten nagy kegyelme folytán azért kezdeményeztem, és meg is valósítottam a közösségi nevelés e népszerű formáját, hogy a gyermekek rácsodálkozhassanak Isten teremtett világára, annak törvényszerűségeire, megismerjék országunk nevezetes tájait, népünk történelmi, egyháztörténelmi, irodalmi emlékhelyeit, a társadalmi együttélés normáit, szokásait, és sok minden más

környezetükben. Áhítataink, foglalkozásaink, programjaink ezeket a célokat szolgálták évtizedeken keresztül.

Dévai-Józsáné Furuglyás Márta

Egy nagyon jó iskolából jöttem ide a Juliannába (1994-ben), egy nagyon jó közösséget hagytam ott. Nagy volt a kötődésem hozzájuk, ezért vívódtam is egy darabig. Ebben az időben keresztelkedtem meg, konfirmáltam, kerestem Istent,

sokat olvastam, és örömmel beszélgettem hívő emberekkel. Eljöttem egy tanévzáró istentiszteletre, amely nagy hatással volt rám, lökést adott, könnyebben tudtam meghozni a jó döntést...

Ide hívott el engem a mi Urunk, és itt kaptam meg mindent az új, szolgáló életem folytatásához. Hálás vagyok érte. Örömet az tette igazán teljessé, hogy miközben megnyílt előttem egy csodaszép új világ, megadatott nekem, hogy erre ablakot, majd ajtót nyithassak a kicsinyek számára.

Első megbízatásom egy nagy ünnepség megszervezése volt: reformációi emlékműsort készítettem. Ezt követte egy gyülekezetlátogatás ünnepi műsorral, majd a karácsonyi ünnepély a templomban. Mindez az első néhány hónapban. Kicsit később már saját kezdeményezésből született a Juliskola.

Eleinte egyszerű, kezdetleges eszközökkel készült az iskolaújság. Ma már a számítógépre bízhatom a szerkesztést – 24 évfolyam van

Márta és férje a "kapuban" 2017-ben

mögöttem. Célként először a hagyományteremtést és a tehetséggondozást jelöltem meg. Motiválni, ösztönözni kívántam azokat, akik még nem éreztek bátorságot az írásra (később a tollforgató pályázat is rásegítette a gyereket az alkotásra). Mindvégig arra törekedtem, hogy iskolánk sajátos arculatát tükrözze az újság, és ebbe a tükörbe belenézhessenek sokan. A Juliskolában megjelenő alkotásokból szép gondolatokból kiviláglik, átragyog az iskola iránti szeretet, a barátságok igazi értéke, a tanárok tanító-nevelő munkájának tisztelete, az istenközeleti élet formáló ereje.

Éva elsősökkel tanévnyitóra készülve 2014-ben

Varga-Amár Lászlóné Éva

Örülök ennek a kicsit ünnepi visszatekintésnek. Csodaként éltem meg azokat az éveket, amelyekben a nagy viharok ellenére is győzelmesen futott a Julianna hajója. Isten munkálkodása minden időben nagy ajándéknak bizonyult. Láttam, hívő keresztyén szülők hozták ide gyermeküket – megbíztak bennünk. Szerintem ez valóban bibliás iskola volt...

Szerencsémnek tartom, hogy a lelkész-igazgató révén kerültem a Juliannába 1994-ben. Neki reális látása volt az élet gyakorlati oldalát illetően. Szerettük őt.

Hamar elmondhattam magamról, hogy szeretetteljes közösség tagja vagyok, nagy egységben működünk, s így minden feladatot

megoldunk. Jólesett, hogy amikor bajban voltam, sokan segítettek.

A bemutatkozások után vessünk egy pillantást önmagunkra, hogyan bírtuk a terheket cipelni, a gondokon úrrá lenni...

Kriszta: Igen nagy terhelésnek voltunk kitéve, de látva egymáson és a gyermekeken az örömet, folyamatosan sokat dolgoztunk – és még élveztük is azt. Az induló évek gyermekei így sokkal többet kaptak belőlünk...

A fenntartó gyülekezettel való együttműködésben kialakult a csendesnapok rendszere. Élmény, testi-lelki felüdülés, feltöltekedés alkalma volt ez. Együtt kezdtük, együtt zártuk a tanévet – de más rendezvényeken is szívesen voltunk együtt.

Zsuzsi: Még hétvégeken is sokat együtt voltunk. Gyülekezetlátogatásokon egy-egy osztály bemutatta az iskolánkat. Isten vezetett bennünket, mindig az Ő akarata valósult meg. Érzékelhetően jelentős volt az iskola vonzása. A pedagógusok egymás közti beszélgetéseinek pedig igen nagy hozadéka lett lelki, szakmai és emberi vonatkozásban.

Márti: A szülők és a gyermekek egyaránt örültek annak, hogy ide járhatnak, az egymásért való kiállás és a gyermekekért való munkálkodás jellemezte mindennapjainkat. Rend volt mindenhol.

Kincskereső tábor – esti lelki program 2013-ban

Zsó: Nagyszerű élményt és feladatot jelentett belecsöppenni ebbe a családi közösségbe, ahol tartósan rend és fegyelem honolt. Összefogtunk a jó ügyért, egymást segítve, támogatva szolgáltunk – örömmel. Éreztük: történelmet írunk, s Isten áldása megnyugodott rajtunk.

Manapság nem divat az, hogy valaki egy munkahelyen ilyen sok időt egyhuzamban eltölt. Mi az, ami itt tartott téged ennyi éven át?

A válaszok előtt nézzük meg, mit mond erről a Heidelbergi Káté 103. kérdése és felelete!

„Mit akar Isten a negyedik parancsolatban?”

„Először azt, hogy tartsuk fenn az igehirdetés szolgálatát és az iskolákat”.

A parancsolat értelmezésében tehát hirdetni kell az iskolákban is a Jézustól kapott üdvösséget. Az értelmes és gazdag emberi életet kell mindenki elé odatárni. Ez az iskolák küldetése. Reformátor elődeink felismerték, hogy nem elég a képeket eltávolítani a templomokból, jobbat kell helyette adni: magát a Bibliát, a tiszta igehirdetést. A Biblia megmutatja az Istenhez vezető utat; benne „az örök Isten beszél – magyarul” (Reményik

Sándor). Így szólítgat sokakat a Juliannában is. Az evangéliumi nevelés folyamatában munkálkodó pedagógusok így példaképek, közösséget teremtő vezetők lehetnek, akikre a gyermekek hallgatnak, követik őket.

Tekintsünk most a bizonyásgtevőkre!

Kriszta: Hadd szóljak arról is, hogy hosszabb idő óta két Ige munkál a szívemben: „Hagyjad az Úrra a te útadat, ... majd Ő teljesíti” (Zsoltárok 37,5) és „Mindennek rendelt ideje van...” (Prédikátor 3,1). Vezérigémnek is mondhatnám ezeket, hiszen engem is próbára tett az élet, de az Úr Jézus helyreállított, és fontos dolgokat bízott rám. Megemlítem még a jó hangulatú szülői esteket, mert fontos dolognak tartom azt is, hogy a tanárok produkcióit a gyerekeknek is bemutattuk. Így ők is kikapcsolódtak, sokat nevettek, oldódott bennük a napi stressz – közelebb kerültünk egymáshoz.

Márti: Közel két évtizeden át szolgáltam a Kincskereső táborokban, ahol sokat énekeltünk, imádkoztunk, játszottunk és beszélgettünk a gyerekekkel – nem csupán a bibliai történetekről, hanem a mindennapi élet őket foglalkoztató kérdéseiről.

A tiszta szívű, tiszta tekintetű, érdeklődő gyerekek közelsége kezdettől fogva formált,

Zsó 2018-ban a sátoraljaiújhelyi Kincskereső Táborban

Jakabszállás-Magyarkert kirándulás 2014-ben

lelkesített engem is. Közel került Jézus szava: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják*” (Máté 5,8). Már korábban vezérigémmé vált ez a tanítás – és ez az Ige vezérel napjainkban is.

Zsó: Egyik legszebb szolgálatunk a Kincskereső táborok világában teljesedett ki. Sok gyermekkel, sok gyermekmunkással éltünk együtt egy-egy hétig. Rettenetesen fárasztó napok voltak ezek – megannyi munkával –, de buzgó lelkesedéssel, példát adva, alázattal dolgoztunk. Törődtünk azzal is, hogy a gondolataikat, érzéseiket őszintén, nyíltan feltáró kincskereső gyermekek igeszerű válaszokat kapjanak. Közülük néhányan már azt számoltgatták, mikor jöhetnek vissza közénk mint

szolgálók... Mindezeket megtapasztalva igazán láttuk az értelmét a fáradozásainknak, de hallgattunk Pál apostolra is, aki figyelmeztet: „*Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmented magadat is, hallgatóidat is*” (1Timótheus 4,16). Ez az Ige a szívemig ért, és hosszabb távon világít az életemben. Lelkigondozhatjuk egymást is vele, ha a kiegészítő veszélye fenyeget bennünket...

A beszélgetés alatt nyilvánvalóvá vált, hogy valamennyien mindig meglátták a „következő” feladatot; azt, hogy miképp tudják a gyermekek örömeire és az egész iskola hasznára fordítani ezek megvalósítását.

Iskolánkban továbbra is a helyes magyarságtudat, a szolgáló élet és az Isten szerinti életvitel megtanítása a legfontosabb. Ily módon válhatott a Julianna is Isten Igéjének veteménységkörtéjévé. Ezt a kertet gondozni, védelmezni nemcsak gyönyörűsége, de hasznos is: hosszú távon megéri... Mi, akik távlatokban gondolkodunk, jól tesszük, ha megállunk olykor, Isten Igéje ismeretében felmérjük, hol tartunk – hiszen csak így tervezhetünk reális jövőt, célokat, feladatokat.

Lejegyezte: Dévai-Józsa Gábor

Zsuzsi a Millennium Házában: Tegy egy lépést – esélyegyenlőségi napok rendezvényén 2022-ben

JÉZUS KÖVETEI

Beszámoló a Fasori Diakóniai Szolgálat Szeretethíd programjáról

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”
(Máté 5,16)

A Magyar Református Szeretetszolgálat az idén is – mint 2009 óta minden évben – 2022. május 20-21-re meghirdette a Szeretethíd-programját. Ehhez regisztrációjával csatlakozott a Fasori Diakóniai Szolgálat is.

A program lehetőséget adott arra, hogy a feladatokat magunk számára határozzuk meg. Így mindent számba véve, **az alábbiakat terveztük és végeztük el: idős gyülekezeti tagjainkat meglátogattuk, már akiket előzetesen el tudtunk érni telefonon és tudtak is fogadni. A Csipkebokor Óvoda udvarán két emeletes virágládát helyeztünk el és azokat beültettük begónia palántákkal az óvodások közreműködésével. A célunk volt, hogy az időseink érezzék szerető törődésünket, megbecsülésünket és tiszteletünket. Az óvodások pedig megtapasztalják a közös munka örömét, a virágpalánták ültetésével, ez legyen számukra motiváló és legyenek büszkéek arra, hogy a Szeretethíd-program részesei lehettek, és így ők is Istent szolgálhatták. A regisztrációt, illetve a feladatok meghatározását követően elindult a gondos és sokirányú szervező munka, annak jegyében, hogy a megvalósítás jól sikerüljön. A szervezésben a Diakóniai Szolgálat tagjai, az Ifisekkel és a Körzetgazdákkal előzetesen egyeztetve és együttműködve, a közösen kialakított tízszer két fős csoportokban vettek részt. Minden csoport pontos névsort kapott arról, hogy kit kell meglátogatnia, pontos címmel, telefonszámmal. Pénteken indulás előtt közös imával Isten áldását kértük erre**

a szolgálatunkra. A látogatásokat előzetesen telefonon jeleztük, hogy ne váratlanul érkezünk, és alkalmas időpontban menjünk. Csak akkor mentünk be a lakásba, ha erre invitált az idős testvérünk, aki pedig ezt nem szeretne volna, annak a küszöbnél, az ajtónyitás után átadtunk egy szál rózsát és ezt az alábbi ígés, szívecskés kártyát.

Általános tapasztalatunk, hogy a gyülekezet ily módon meglátogatott idős tagjai örömmel fogadták a látogató testvéreket, háls szívvel köszönték meg a törődést, a magányukat is oldó szeretetet, vagy épp egy ebből fakadó ölelést.

Természetesen a szál rózsát és a fenti kártyát is kedves gesztusként fogadták.

Deák Béláné (Gizike) így vélekedett a látogatásról: „Jólesett a látogatás, már hiányoltam. Nagyon kedvesek voltak, akik meglátogattak és megerősítettek a hitemben.”

A Gizikénél tett látogatásról készült felvétel (balra): Király Patríciaival és Járási Sándorral.

Nagy Lászlóné Zsuzsa nénit, Mottl Gáborral látogattuk meg (jobbra). Jól éreztük magunkat így közösen. Zsuzsa néni

– egy finom kávé mellett – jó hangulatban, örömmel és szeretettel beszélt életéről és családjáról:

Az alábbi fotón Magai Margitka és Nagy László látható, **Baji Károlyné Joli** néniével, aki nagy szeretettel fogadta a látogatást és kérésére a 25. zsoltár 1. versét énekelték el közösen: „Szívemet hozzád emelem, és benned bízom, Uram; És meg nem szégyenítetem, Nem nevet senki rajtam, mert szégyent nem vallanak, akik hozzád esedeznek, Azok pironkodjanak, akik hitetlenül élnek.”

Pátyon, a Levendula Idősek Otthonában Mennyei Jolikát látogatta meg Andrea, Edit, Margitka, és Ibolya. Jolika már 87 éves lesz, imakörünk hűséges tagja volt, amíg be tudott járni. Nagyon örült a látogatásnak és a közös imádkozásnak. (Közös fotó jobbra)

Májusi áldás – Kovács Zoltánné Gitta kedves sorai a Szeretethídről

„Nagy hálával és alázattal köszönöm Urunknak, hogy felépítette idén is a „Szeretethidat”. Gyülekezetünkben Sz. Margitka vezetésével újult erővel indult és szárnyal a diakóniai szolgálat. Májusban két fiatal testvér mosolyogva, gyönyörű szál rózsával a kezükben látogattak meg. Beszélgettünk, kérdezték szükségem van-e valamire.

Orsika szinte azonnal megoldotta egy aktuális problémámat! Ez az áldott alkalom Urunk láthatatlan jelenlétében imádsággal zárult. Hatalmas hála van a szívemben! Isten áldja meg a Fasori gyülekezetet és a Diakóniai szolgálatot. Soli deo Gloria”

Testvéri szeretettel: Kovács Zoltánné Gitta
(a lenti képen Gitta és László Orsolya)

Dicsőség Istennek és köszönet mindenkinek, (körzetgazdáknak, ifiseknek, óvónőknek, az óvodásoknak és a diakóniai szolgálóknak) akik aktívan részt vettek ebben a szép szolgálatban és sokat tettek ennek sikeréért.

A végére hagytam, az óvodásokkal való közös munkát.

A Csipkebokor Óvoda udvarán két emeletes virágládát helyeztünk el, és azokat beültettük begónia palántákkal.

A gyerekek a palántázásban nagyon lelkesek voltak. A rutinosabbak, akik a nagyszüleikkel már végeztek hasonló munkát, boldogan adtak tanácsot a többieknek, hogyan is kell végezni ezt a feladatot. Többen ültettek 2-3 palántát is, majd szorgalmasan locsolták azokat. Volt egy nagyon kedves kisfiú, akinek akartam adni még egy palántát, ezért megkérdeztem: „Szeretnél még egyet ültetni?”

A válasz azonnal érkezett, ami határozott

és egyértelmű volt: „Nem szeretnék, nekem ebből elég volt!” Még jó, hogy a szegény kis begónia palánta nem maradt árván a virágágyás mellett, mert akadt, akinek volt kedve elültetni! Ez a határozott, huncut kis „emberpalánta” pedig elfutott kipróbálni a Diakóniai Szolgálat nevében szeretettel ajándékozott labdákat egyikét. Íme, néhány meggyőző, kedves fotó a palántázásról, ahol szorgos kis kezek dolgoztak serényen, és dicsőítették szolgálatukkal ők is a mi Urunkat!

A lenti és a következő oldalon látható fényképek önmagukért beszélnek, a szolgálók pedig a szolgálatról így írtak beszámolóikban:

1. „Gergővel mi is jól éreztük magunkat a szolgálatban, meglepően jó fogadtatása volt a látogatásunknak. Külön jólesett nekik az ajándék, de leginkább annak örültek, hogy találkozhattak testvéreikkel.”
(Krisztóván Márton)

2. „Mindegyik látogatás jó hangulatban telt, szeretettel fogadtak. Sok közös téma felmerült, „kicsi a világ” dolgok. Jó volt, hogy tudták, mikor megyünk.” (Király Patricia)

3. „9 órakor a Fasorban rövid áhitattal kezdtünk, Bálintné Anna és Becske Ibolya voltak velünk. Felvettük a szíves képeslapokat és a rózsákat. Hálásak vagyunk Istennek, hogy örömet szerezhettünk.” (Magai Margit, Nagy László)

Értékelő összefoglalás

Jóleső érzéssel, örömmel tölt el, hogy a Fasori Diakóniai Szolgálat bekapcsolódott a „Szeretethíd” programjába, amellyel örömet tudtunk szerezni másoknak. Eredményes, jól sikerült programról adhatunk számot ily módon. Megtapasztaltuk a meglátogatottak örömet, szó szerint a szeretet gyógyító, üdítő hatását, mert

amint tudjuk: „Aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld.11,25) Hiszem, hogy a szeretet által a világot békésebbé, és abban magunkat és másokat is, boldergabbá tehetjük! Javaslom: „Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal6,10) A szolgálatunkban a lélek gyümölcseivel is gazdagodtunk, amelyek: az öröm, a békesség, a türelem, a szívesség, a jóság, a hűség, a szelídség, és mértékletesség. Ezeket kell tovább vinnünk és tovább osztani mindenütt! A lelki gyümölcseinkben mindig lesz valami hiba, tökéletlenség, mennyei Atyánk azonban Krisztusban, és Krisztusért, mégis kegyelmesen és örömmel fogadja azokat. Mindent bízunk ezért a Szentháromság Egy Igaz Istenre, a mi Urunk kegyelmére, mert övé minden dicsőség. Soli Deo Gloria!

*Szombatiné Kovács Margit
a Fasori Diakóniai Szolgálat vezetője*

A FASORIAK ADOMÁNYA KÁRPÁTALJÁRA

Az orosz-ukrán háború kitörését követően gyülekezetünkben is gyűjtés kezdődött a kárpátaljai magyarok megsegítésére. Hét-százhuszezer forintot adományoztak a testvérek, amelynek a kárpátaljai kis falvakba juttatásáról Papp Tamás gondoskodott

Papp Tamás egy menekült családdal, akiket segített, s akikkel összebarátkozott

Ő maga is a Beregszász melletti Makkosjánosi illetőségű. S bár már egy ideje Magyarországon él családjával együtt, szoros kapcsolatot ápol az otthon maradottakkal. Papp Tamás a háború kezdetétől kijárt a Nyugati Pályaudvarra, 40 napot töltött az állomáson éjszakába nyúlóan, s fogadta az Ukrajnából érkezőket. Elsősorban tolmácsolással segítette a rakéták, tankok elől menekülő családokat, akik sokszor sírva, az állandó bombázások miatt sokkos állapotban szálltak le a vonatról, s utaztak tovább más országba. Esetleg arra vártak, hogy itt, Magyarországon valaki befogadja őket, s átmenetileg szállást adjon számukra. Papp Tamást kérdeztük a tapasztalatairól.

– Összesen 720 000 forint gyűlt össze első körben a Budapest-Fasori Református Gyülekezetben, amellyel református lévén, Ön is tartja a kapcsolatot. Hova jutott el ez a pénz, s mire fordították?

– Kárpátalján kisebb, szórvány- gyülekezetekbe, a gáti, csongori, derceli és guti egyházközségekhez érkezett meg ez a pénz. Balázs Antal makkosjánosi református lelkész koordinálta az adomány eljuttatását. A legkiszolgáltatottabb helyzetben az idősek vannak. A gyógyszergyárakat lebombázzák, nem lehet se nyugdíjhoz, se gyógyszerhez jutni. Arra gondoltunk, az idősek gyógyszereinek beszerzését oldjuk meg a támogatásból, s így is történt.

– Milyen az élet most Kárpátalján, Beregszászon és környékén? Mennyire érinti az itteni magyarokat a háború?

– A férfiak és fiatal családok mind eljöttek Magyarországra, senki nem akar háborúzni. Csak az idősek maradtak otthon. Úgy megfoghatkozott az ottani magyar ajkú lakosság, hogy a két hónappal ezelőtti presbiterválasztáson a helyi gyülekezetbe nem tudtak egyetlen férfit sem megválasztani, öt idős asszony került be a testületbe. Ukrajna más területeiről sokan érkeznek ebbe a régióba. A keresztény ukránoknak igényük van Istentiszteletre, ezért a lelkipásztorok rendszeresen tartanak itt, a magyar településeken is, ukrán nyelvű Istentiszteleteket. Ha nem térnek vissza a magyarok, akkor féltő, hogy Kárpátalja „el fog ukránosodni”. Sok ottani magyar felajánlotta a házáat a menekülteknek, az én családom is, de eddig még nem vették igénybe. A magyar lakosság mintegy háromnegyede már átjött Magyarországra. Azok nem jöttek, akiknek három gyermekük van, mert rájuk

nem vonatkozik a hadkötelezettség, a fogyatékkal élők, az idősek, s akik olyan munkát végeznek, ami nélkülözhetetlen az állam számára, ezért ők sem kapnak katonai behívót. A térségbe érkező ukrán ajkú lakosság akkor sem tudna visszamenni az eredeti lakóhelyére, ha akarna, mert mindenüket elvesztették. Sok települést porig romboltak az oroszok, az ukránok házai, lakásai is a bombázások martalékká váltak.

– Hogyan jönnek ki egymással a magyarok és az ukránok Kárpátalján?

– Vannak feszültségek. Egy ismerősöm ABC-ben, élelmiszer boltban dolgozik. Az idősebb magyarok jobban beszélnek oroszul, mint ukránul, mivel a Szovjetunió felbomlása előtt ezen a területen az orosz nyelv volt a kötelező, ezt tanulták meg. Segíteni akarnak az ukránoknak, de azok dühösen visszakerdeznak: „Miért beszélsz nekünk oroszul, miért nem ukránul? S miért beszélsz magyarul, miért nem ukránul, hiszen Ukrajnában vagyunk?” Félő, hogy a háború örökre megváltoztatja az itt élő magyar kisebbség helyzetét, ki fognak öregedni, s vézesen lecsökken a magyar lakosság.

Papp Tamás és felesége, Mária – A feleségem támogatott lelkileg, minden nap erősített

– Ön hosszú ideig résztvett az ide érkező menekültek segítségével a Nyugati Pályaudvaron. Milyen módon, hogyan tudta szolgálni őket?

– Sokan sírva érkeztek, reggeltől-estig sírtak, nehezen tudták feldolgozni a háború pusztítását, egész életüket hátra hagyták, s elindultak a „semmibe.” Hálás vagyok Istennek, hogy bizonyoságot tudtam tenni nekik Jézusról, Istenről, hogy értsék meg, nem a „nyelv” a hibás, nem az, hogy egyik orosz, a másik ukrán. A gonoszság, a gonosz az oka a háborúnak, amely mozgatja a világot. Egész pontosan negyven napig jártam ki a pályaudvarra, s sokszor csak hajnalban, amikor a 2 órás vonat megérkezett, s útba igazítottuk az érkezőket, azt követően mentem haza. Előzőleg veszítettem el a munkámat, építkezéseken, restaurátorként dolgoztam, s egy „félreértés” miatt a főnököm felmondott nekem. A vejemnek akartam segíteni, hogy elhelyezkedhessen annál a cégnél, ahol én is dolgozom, de zokon vette. Azt mondta, hogy az ő megkerülésével intézkedtem, ezért nincs bizalma irántam. Mivel a lányom, aki a Pénzügyminisztériumban dolgozik, szólt, hogy ő biztosan kimegy segíteni a menekülteknek a pályaudvarra, gondoltam, én is segítek. A háború kirobbanásának első napjaiban nem volt sem tolmács, sem szervezetség – mindenki, aki kijött, úgy segített, ahogy tudott. Ki pokrócokkal takarta be az érkezőket, más meleg teát, élelmiszert, tisztítószereket osztogatott vagy szállást szerzett, ha éppen arra volt szükség. Mivel beszélek ukránul, a nemzetközi vasúti menetjegyek megvásárlásában segítkeztem elsősorban. Megkérdeztem tőlük, hova akarnak utazni, s megvettem számukra a jegyet. Volt olyan, hogy egy család Lengyelországba akart tovább menni, de előtte közölték, elfogyott a jegy. Most mit csináljunk? Elkezdtem imádkozni, s akkor az árus hölgy, aki nézte a számítógépén, mit is lehetne tenni, egyszer csak azt mondta, éppen most mondtak vissza elektronikusan 3 jegyet, tessék itt

Menekülők egy csoportja, akik hálásak a segítségért

van. Felsegítettem a családot a vonatra, mert indult is percekben belül, s a hölgynek, ahogy kihajolt az ablakon, egy könnycseppje ráhullt az arcomra, Hálás volt a segítőkészségért. A Magyarországon való átutazás költségét a magyar állam finanszírozta, mint ahogyan más államok is megnyitották az utazás lehetőségét a saját területükön az ukrán menekültek előtt, csak a helyjegyet kellett megvásárolniuk. S így ment ez negyven napon át. A feleségem támogatott lelkileg, minden nap erősített, mert bizony nem kis lelkierő kellett annak elviseléséhez, hogy a megtört, síró, sokkos állapotban lévő emberek panaszát hallgassam, s próbáljam őket erősíteni. Istenre hagyatkoztam, Benne bíztam, Tőle kértem erőt, s nagyon erősen az Igére támaszkodtam, hogy megtudjam, mi az Ő akarata. Ami a csodálatos ebben a 40 napban az, hogy az egyik tolmács – aki ugyancsak a Nyugati Pályaudvaron fogadta az érkezőket - meghallotta, hogy elbocsátottak az állásomból. Én nem is nagyon törődtem azzal, hogy munkát szerezzek, mások megsegítésével voltam elfoglalva, ezen közben az ÚR gondoskodott rólam. Ez a tolmács „kolléga” ugyanis hallotta, hogy egy építési cég ukrán nyelvű tolmácsot keres, így lettem egy 20 fős, ukrán, építkezéseken dolgozó csapat vezetője, azóta is ott vagyok.

– A segítő szolgálatából mi az, ami igazán emlékeztet?

– Az egész, úgy ahogy volt, belevésődött a lelkembe. Ezen idő alatt is tanított Isten,

számos alkalommal bizonyosságot tehettem az ide érkezőknek: „Nem véletlen, ami történik, nem véletlen az sem, hogy az ÚR ide vezérelte Önöket, s mi most beszélgetünk” – szoktam mondani a menekülteknek. Ilyenkor vissza kérdeztek: „Gondolja?” Ez a tragédia, nehéz helyzet, alkalom volt arra, hogy Jézus Krisztusról, a Megváltó szeretetéről beszéljek nekik. Egy alkalommal egy olyan család érkezett Budapestre, akik Helsinkibe szerettek volna tovább utazni, de a kisgyermekük covidos lett. Egy hotelben szállásolták el őket, s a gyermekorvos, aki ugyancsak kárpátaljai születésű volt, s aki kezelte a beteg kisfiút, azt mondta, szó sem lehet arról, hogy másnap Helsinkibe utazzanak, karanténba került a család. Gyakran meglátogattam őket, vittünk nekik papucsot, s amire még szükségük volt, a hölgyet március 8-án, a nemzetközi Nőnapon felköszöntöttük. S hogy örült neki! Az asszony emlékezett arra, mit mondtam neki a megérkezésükkor, amikor leszálltak a vonatról. „Ez tényleg nem véletlen, s az sem, hogy éppen Önhöz mentünk oda, s kértünk segítséget” – jegyezte meg. Igen, válaszoltam. Istennél minden el van tervezve, nem történik semmi az Ő akarata vagy engedélye nélkül. A hölgy hozzátette: bizonyosan így van, mert, ha a kisfiam nem betegszik meg, akkor mi másnap elmentünk volna, s nem hallottunk volna Öntől minden nap Istentről, Jézus Krisztusról. Isten kevéssé jutott volna eszembe, de így kénytelen vagyok elgondolkozni arról, mi a terve velünk. Összességében azt gondolom, a segítő szolgálat alatt tanultam meg, mi az igazi Istentisztelet: „Meglátogatni az árvát és az özvegyet.” Korábban, a Fasorban nagyon megérintett a tavaszi evangelizáció Pál apostol útjáról, arról, hogyan adta az Úr Pál kezébe azokat az embereket, akikkel egy hajóban utazott. Egy kis időre én is átélhettem ugyanezt. Dicsőség az Úr Jézus Krisztusnak!

Cseke Hajnalka

MINKET MÁSKÉNT ÉR EL A HÁBORÚ

Alábbiakban Balázs Antal Beregardó, Makkosjános református lelkészének beszámolóját olvashatják a kárpátaljai helyzetről.

Kárpátalján nincs fegyverzaj. Egyelőre nincs komoly fenyegetettség sem, bár a légvédelmi szirénák napi riasztásai nyugtalanítják az embereket. Minket máshogy ér el a háború. Nagyon sok férfi külföldön rekedt. Nagyon sok család költözött át Magyarországra, és sokan már nem is terveznek hazajönni. A bizonytalanság, a már három éve tartó elégtelen online oktatás és a beszűkült életfeltételek sokakat arra készítetnek, hogy életvitelszerűen lakhelyet váltsanak. Túl sokan elmentek már, és ha folytatódik a háború, még többen fognak így dönteni. Ez nagy terhet ró az itt maradottakra, és a közösségekre, szervezetekre. Emellett komoly munkaerő- és szakmunkás hiány van. Azokon a munkaterületeken, ahol elsősorban férfiak dolgoztak többségben, hiány alakult ki. Akik állami munkán voltak, nagy részük nem kap fizetést, vagy kötelező fizetetlen szabadságra küldték őket.

Bizonyos termékekből is rendszeresen hiány alakul ki. Ukrajna nagyon sok mindent Oroszországtól importált, így a háború ezekből a termékekből hiánycikkeket kovácsolt. Egyes gyógyszerek, üzemanyag, legutóbb a só fogyott el a kínálatból.

Hálásan köszönjük a Budapest-Fasori Református Gyülekezet támogatását! Az adomány a „Te is segíthetsz” alapítványon keresztül jutott el Kárpátaljára. Ők biztosították az OTP-s számlájukat az összeg

befogadására, majd Pál Sándor, az alapítvány elnöke készpénzben hozta át, és adta át a gyülekezetek lelkészeinek. Minden gyülekezet önállóan döntötte el, mire fogja használni. Erről a támogatott gyülekezetek lelkészei leírást adtak egy köszönőlevél formájában.

Arra a kérdésre, hogy mire van még szükség Kárpátalján, nehéz válaszolni, mert nem szeretünk kiszolgáltatottak lenni, de az igazság az, hogy jelenleg valós a szükség. A református gyülekezetek nagyon lecsökkentek. A tagok rossz anyagi helyzetben vannak. Ez meglátszik a perselypénzekben és az adományokon is. Több gyülekezet teljesen felélte a tartalékait és nincs miből fedezze a szükséges kiadásokat. Az egyik gyülekezet, amiben én is szolgálok, például már május végére teljesen felélte a tartalékait. Ha lehetőség van rá, nagy segítség lenne bármilyen anyagi támogatás, mert félok, hogy a kárpátaljai lelkészek egy része hónapokig nem fog fizetést kapni. Továbbá a mi gyülekezeteinkben pár éve létrehoztunk egy gyors segítségnyújtó alapot, amiből igyekszünk segíteni a valós szükségbe kerülő embereket, családokat. Ez az alap adja a gyülekezet diakóniai lehetőségeit. Nagy esély van rá, hogy az elkövetkező hónapokban sok kérés fog érkezni hozzánk, és a lehetőségeink ezen a területen is végesek. Amíg tudunk, segítjük a bajba jutott tagjainkat.

Kárpátaljára érkeznek még adományok, de az esetek 90 százalékában ezek nem gyülekezetekbe, hanem nagyobb szervezetekhez, vagy közigazgatási egységekhez érkeznek meg. Az igazság az, hogy a gyülekezetek kicsit magukra vannak hagyva ebben a nehéz időben, és csak a testvér-gyülekezeti és baráti kapcsolatokra számíthatnak.

KONFIRMÁCIÓI ÜNNEPÉLY

Csoportkép a május 29-én konfirmáltakról – 19 fiatal és 7 felnőtt tett ünnepélyes fogadalmat Jézus Krisztus iránti hűségéről

AJÁNDÉKOK

Konfirmációi köszöntő

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, se fénynek és árnyéknak változása.” (Jak 1,17)

**Szeretett Fasori Gyülekezet!
Kedves Konfirmandusok!**

A konfirmáció mindig az egyik legkedvesebb, legszívmelengetőbb ünnepünk. A szülőknek, a gyülekezetnek, bevalljuk, kicsit sírós alkalom, igen, megható. Sokan elérezékenyülve, könnyek között éljük át, hogy Isten felnőtté életében fordulatot hozott, hogy idáig eljuttatta gyermekeinket, s lám, milyen nagyok, majdnem kész hölgyek, kész legények, szé-

pek és komolyak, és a lényeg: a szívük, az életük az Úré. S egy kicsit mindig magunkra is gondolunk, mi idősebbek, tükröt tartva magunk elé: bár tudnánk olyan tiszta szívűek lenni, mint ők!

A hitvallóknak, a fiataloknak pedig a konfirmáció egy kis izgalom, megmérettetés, kis elfogódottság, „befeszülés”. Kiállni a gyülekezet elé és bizonyosságot tenni, nem könnyű. És ők is érzik, hogy itt valami nagy csoda, különleges dolog történik velük, valami nagy lépést tettek meg a hitük megvallásával, hitben felnőtté váltak, hitükben „leérettségiztek”, s talán valami új kezdődik el az életükben. Lehet, hogy sokuk úgy érzi, hogy soha nem volt még ilyen közel Istenhez.

Minden konfirmáció tulajdonképpen egy gyülekezeti reformáció, egy gyülekezeti újjászületésnap.

Kedves Konfirmandusok! Újjászületésnapon, születésnapon ajándékot illik adnunk, ajándékot szoktatok kapni, ez így is van rendjén, s így van most is. Kapjátok a családokat, ismerőseitek, barátaitok, a tárt karokkal váró fasori ifjúság és az egész fasori gyülekezet figyelmét, szeretetét, ebben a gyönyörű templomban, esetleg apró emlék-ajándékokat, Bibliát, jókívánságokat, Igéket, imákat, áldásokat, amelyek akár egy életen át végig kísérhetnek Titeket. De leginkább kapjátok Jézus Krisztus végtelen szeretetét, aki ezekben a pillanatokban is átölel benneteket.

Ám én azt mondom, hogy a konfirmáció is olyan alkalom, amikor leginkább a gyülekezet kap, azaz Ti adtok ajándékot – nekünk, felnőtteknek. Istentől kapott drága, tökéletes ajándékok vagytok mindannyian szüleiteknek és a Fasornak is. Ajándék számunkra a sok-sok év, ahogy láttunk Titeket itt felnőni, totyogni, aztán szaladgálni, később sokakat közületek már szolgálni is itt közöttünk. Ajándék mindaz, amit töletek tanulhattunk, a hűségetek, kitartásotok, lendületek, őszin-

te hitetek. Ajándék a kedvességetek, a mosolyotok, a csillogó szemetek, a vidámságotok. Áldás a tisztaszívúségetek, a nyitottságotok, az érdeklődésetek, a sok talentum, amit hordoztok. Ajándék a felnőtt konfirmálók elköteleződése. Ajándék a közösségetek ereje, és az üzenet, amit együtt ti képviseltek, a látható, élő reménység, hogy van jövő, hogy az Úr építi gyülekezetünket, hogy a hit tovább él nemzedékről nemzedékre, hogy érdemes az Urat szolgálni és végezni a missziót. Végtere is ezért vagyunk itt a templomban most is, ezen a gyönyörű ünnepen, Krisztus kegyelmében és szeretetében.

Kedves fiatalok, kedves, drága fasori ajándékaink! „*Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, se fénynek és árnyéknak változása.*” (Jak 1,17). A presbitérium, az egész gyülekezet nevében áldást kívánok életetekre, családjaitok életére, és azt kívánom, hogy Ti is kapjatok majd felnőttként sokszor olyan nagy ajándékot, ilyen ajándékot, mint amit mi kaptunk most Benneteket! Isten áldjon Titeket!

*Devich Márton főgondnok
Fasor, 2022. május 29.*

ÉGBEKIÁLTÓ

Összetett szó, melléknév. Általában olyan bűnről mondják, mely az Isten bosszúját mintegy fölhívja, s különösen megérdemli. Megtorlást követelő, felháborító, szörnyű. Égbekiáltó bűn, igazságtalanság. A Szentírásban maga Isten mondja a testvérét meggyilkoló Káinnak: „Mit cselekedté? Testvéred vére kiált hozzám a földről.” (1Móz 4,10) Káin Istentől kapott büntetése a kiátkozás, a kítaszítottság embernek elhordozhatatlan teher. Mégis mi, emberek, Káin utódai, sokszor követtünk el a történelem folyamán égbekiáltó bűnöket, s tudjuk sorolni a példákat napjainkban is. Felháborodva megnevezzük a bűnösöket, haragunkban átkokat szórunk rájuk, s kérjük: Hogyan engedheti meg ezt az Isten?

És akkor kérdezem:

Nem volna helyesebb az **égbe kiáltani** (így két szóban írva), buzgó imát mondani a bűnösökért is, ahogy Megváltó Jézusunk mondta és tette: „...*imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket...*” (Máté 5,47)

Széplaki György

*Az üzenet útja. Simon András grafikája
(cikkszám: 1401; a szerző engedélyével)*

AZ „ISTEN-SZÖTTE” SZÖNYEG ÁLDÁSAI

Az Úr munkálkodása a jelynelvi gyülekezetben az elmúlt egy esztendőben

Amikor számba vesszük egy-egy eltelt időszak eseményeit, megtehetjük ezt úgy, hogy mintegy libasorba állítjuk a dolgainkat, hogy ez is

volt, és az is, akár egymástól függetlenül is. De gondolkodhatunk úgy is, hogy sokféle szálon folynak életünk eseményei, ahogy az Isten előtti szolgálataink is, mert az Úr is sokféle szálon munkálkodik, szövődik az a bizonyos szőnyeg, míg majd a végén meglátjuk, hogy milyen szépet alkotott az Úr:

*„A világ Isten-szötte szőnyeg,
mi csak visszáját látjuk itt,
És néha - legszebb perceinkben -
A színéből is valamit.”*

(Reményik Sándor: A szőnyeg visszája).

Az én szolgálómatomban az egyik ilyen szál a **német nyelvterület**. Még az őrbottyáni éveim alatt ismertem meg egy német házaspárt, Josef és Ursula Hierlinget, jártam

*Marton Piroska és Bernhard A. Kollmann
közös szolgálata*

nálunk Unterwaldhausenben is, és immár 20 éve tartjuk a kapcsolatot, rendszeresen küldök számukra beszámolót a munkámról. A jelynelvi gyülekezetben pedig Notburga Winkler járt nálunk néhány éve Ausztriából, és nagy örömünkre 2021. augusztus 29-én újra itt ült a Fasorban, méghozzá egy különleges családi eseményen. Winkler-Ráthonyi Norbert és Winkler Ráthonyi Zsuzsanna ikergyermekeit kereszteltük, és Notburga az édesapa nővére. Bernhard A. Kollmann római katolikus lelkésszel szolgáltam együtt. Ő németül, én magyar nyelven, jelynelvvel kísérve. Közel volt az őszi, a járvány újbóli berobbanása, így nagy ajándék volt ez az ünnepi istentisztelet.

A következő szál, melyen az „Isten-szötte” szőnyegem szövődik, a **hitoktatás**. A 2021-22-es tanévben 12 csoportban 22 tanulóval foglalkoztam, és tekintettel arra, hogy közülük tízen készülnek konfirmációra a jelynelvi gyülekezetben, ez egy nagyon erős és színes szál, melyet a koronavírus-járvány sem viselt meg nagyon, még a távolléti-digitális oktatás ellenére sem. Szemők Tibor 8. osztályos konfirmandusom a templom belső felújítása után vizsgázik majd, Gombán lakik a család.

Marie Valerie keresztelése

A 2014-es kezdetektől a **hitoktatáson belül is egyre több szálon építi az Úr** az ő országát. Fontos a **kapcsolatépítés** a családokkal, a messenger és e-mail levelezések, és lehetőség szerint a személyes találkozás is. Karácsonykor lelkipásztori levelet küldtem minden hittanos családnak postai úton. Mellékeltem képeslapot, Igés naptárat és a jelnyelvi istentiszteletünk programját is. De bizony sok türelem, kitartás és állhatatosság szükséges, hogy előre tudjak jutni a kapcsolatépítésben, mert az iskolai tanév nagyon leterheli a családokat. Elsősorban azért, mert messziről járnak a gyerekek az országos iskolába: Gombárról, Kápolnásnyékről, Kistarcsáról, Nagykátáról, Székesfehérvárról, Sárvárról, de a budapestiek is általában a távolabbi kerületekből érkeznek. Nagy áldásként éltem meg, amikor több éves levelezés után az egyik édesanya tavasszal jelezte, hogy szeretné, hogy fia, Bence nálam konfirmáljon. Előre egyeztetünk, hogy a tanévzárón személyesen is megismerjük majd egymást, és végül nemcsak Bencével, hanem osztálytársának, Ádámnak az édesanyjával is találkoztam. A kapcsolatok építésének, ápolásának, de főleg az Úr munkájának köszönhető, hogy némelyik családot még akkor sem veszítem el, amikor a gyermek iskolát vált. Laudon Sára 7. osztályos hittanosom máshol folytatja tanulmányait szeptembertől, de Kistarcsáról konfirmációs órákra továbbra is jár majd hozzám. Egy másik kislányt, Adriennet még a koronavírus-járvány előtt kezdtem el tanítani, és amikor a vírus miatt mindent lezártak, felvettem az édesanyjával a kapcsolatot a digitális oktatás követelményei miatt. Iskolaváltás miatt ősszel már Adriennel sem találkozhattam, az édesanya, Kádár Mónika viszont azóta is támogatja a Fasori Siketmissziót. Július végén családlátogatásra is sor került, most találkozhattam először személyesen is az édesanyjával, és külön hála és köszönet az

Úrnak, hogy kitöltésre került Adrienn keresztelési adatlapja, sőt elkezdjük a keresztelési felkészítőt is. A Winkler-Ráthonyi családnál is voltam családlátogatáson, ahol különleges ebédre hívtak, vaddisznóhúst tálaltak.

Jelnyelvi istentiszteleteinkre elsősorban felnőttek járnak, de nagy öröm, hogy alkalmanként gyermekek és családok is jönnek, így Kiss Attila állami gondozott fiatal, Nagy Jázmin konfirmandus (6.o.) édesanyjával és nagymamájával, és Merse Ferenc Antonio (5.o.). Merse Ferenc izgatottan várta, hogy eljöhessen az Úr házába, régi vágya teljesült ezzel, mert nagyon kíváncsi volt, hogy milyen érzés a templomban lenni. Előtte többször is gyakorolták az utazást az édesanyjával, tudták ugyanis, hogy a „nagy napon”, július 31-én egyedül kell majd utaznia a Fasorba, mivel az édesanyja a betegsége miatt nem tudja elkísérni. Én is írtam Ferkónak: imádkozzon, hogy megtalálja minket, és az Úr adott is bátorságot a fiúnak, megérkezett az istentiszteletre.

Az eltelt egy évben több **jelnyelvi videofelvétel** is készült, ez is egy külön terület, sőt szakterület a missziókban. Még a járvány alatt indultak a felvételek, hogy színesebb és erősebb legyen az „Isten-szötte szőnyeg”, melynek sokszor csak a visszáját látjuk a földön. És az Úr csodásan működik, mert ha segítségre van szükségem, egyre több testvérré tudok számítani. Toronyi Oszkárné és Aranyos Béla presbiter testvérek mellett újabban Nagy Réka szolgálatvezető is részt vállal a feladatokban, ő a videofelvételek elkészítését segíti, továbbá Bálint Árpádné Anna és Kovács Zoltánné Gitta testvérek is rendszeresen erősítik szolgálatunkat jókedvükkel, szeretetükkel és készséges jelenlétükkel. Segítőink népesebb csapata mellett Toronyi Oszkárné presbiter testvérünk kitartásának köszönhetően a video-szerkesztésben is újabb és újabb technikai újítások, fejlesztések valósultak meg. A videókat már feliratozzuk

is, mivel sok hallássérült csak minimális szinten használja a jelnyelvet, vagy nem is ismeri, illetve gondolnunk kell az időskori nagyothallókra is. Egyre több képi szemléltető anyagot jelenítünk meg a felvételeken, sőt újabban a bibliai rész szövegét is. Felvettünk egy keresztelőt, két zenés áhítatot, a Húsvéti istentiszteletet gyászolókkal. Július 31-én pedig élő felvétel volt, talán az utolsó ebben a formában, a belső felújítás előtt. A felvételeket megosztjuk, küldöm Erdélybe és vidékre is. A Fasor honlapján is megtekinthetők.

Márciusban megkeresett Pécsről Koltai György jelnyelvhasználó testvér, akinek vannak hallássérült családtagjai is. Egy református teológus adta meg neki az elérhetőségemet. Nagy öröm számomra, hogy szeretné jobban megismerni a Bibliát. Köszönettel vette videofelvételeinket is, és nagyon várta, mikor készül el a következő. De jó lett volna személyesen is megismerni egymást! A távolság azonban Pécs és Budapest között nem kevés, és egy műtét is közbeszólt, de remélem, hogy György eljön majd hozzánk a Fasorba. Egy felnőtt konfirmandusom is van, Viehmann Emma Brigitta, akinek a szülei siketek. Brigitta édesanyja öt éve hunyt el Nagypénteken, azért is jöttek el Húsvétkor hozzánk. Az Úr megáldotta ezt a találkozást, mert Brigitta konfirmálni szeretne.

Vannak olyan szálak, amelyek több éve fonódnak az „Isten-szötte” szönyegemen. Például az elmúlt évben is tartottam **előadást a jelnyelvről** a Julianna iskolában, ápoltam a kapcsolatot a **Lámpás Alapítvánnyal**, sőt a járványhelyzet javulása lehetővé tette, hogy újra felmenjek az alapítvány lakásotthonába is. A kötelező maszkhasználat eltör-

lése után a **SINOSZ** is megnyitotta kapuit a klubnapok előtt. A járvány hatása persze érezhető a siket közösségekben, de az a jó hír, hogy mindent az Úrra bízhatok, és most más területeken van több feladatom. A **Művészotthonban** a hajdani Bibliaórát még mindig nem indíthattuk újra a járvány miatt, személyes beszélgetésre és közös imádságra kerülhetett sor, de ezt is nagy áldásként éltük meg, annyi távollét után. Az elmúlt időszakban több siket testvér szorult kórházi ellátásra, szükség lenne beteglátogatásra, de a maszkhasználat miatt erre még várni kell.

A földi szönyeg szövése és az „Isten-szötte” szönyeg egészen más dolog. A földi szönyeghez beszerezzük a szükséges eszközöket, ismerni kell a technikát, és csodás szönyeg készül akár hulladék-anyagból is. Az isteni szönyeghez viszont isteni látás kell, hogy lássuk és higgyük, hogy szövődik ez a szönyeg, bizalom kell, hogy amennyiben a Mesterre bízunk az életünket, szép lesz ez a szönyeg, és lelki látás kell ahhoz is, hogy részesei akarjunk lenni az „Isten-szötte” szönyeg szövésének, szövődésének. Az Úrban bízva és az Úr vezetését kérve menjünk hát tovább az úton, *„buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor; tudván, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban”* (1Kor15,58.).

*Marton Piroksa
missziós beosztott lelkipásztor*

*Jelnyelvi Istentisztelet élő videofelvétellel.
2022. július 31.*

„MEGISMERHETTEM A HIT PÁNCÉLZATÁT”

Konfirmandus hét

Június végén ez a tábor kezdte a gyülekezeti hetek sorát Mátraszentimrén. A nyolcadikos konfisok közül néhány kivétellel mindenki ott volt, és sokan a hetedikesek közül. Így 35-en nagyon közel kerültünk egymáshoz. Az utolsó alkalmon megkértem őket, hogy írjanak néhány mondatot: milyen volt számukra ez az öt és fél nap.

Most, hogy a Harangszó miatt elővettem a lapokat, örömmel tölt el, hogy mindenki mennyire teleírta a papírját. Minden részt-

vevő véleményét olvashatjuk. Jó betekintés ez abba, hogy mit gondolnak a konfirmandus fiataljaink, milyen program áll hozzájuk közel, és mi szólította meg őket. Közben pedig a programokat is felfedezhetjük.

Mi volt legjobb neked a héten?

„Az esti túrán éreztem a legjobban magam.” (Ahova először alig akart menni a csapat, aztán pedig kétszer olyan hosszú lett, mert nem akarták befejezni.) „Az volt a legjobb, hogy Istennel, és egy számomra hihet-

Az élvezetes röplabda

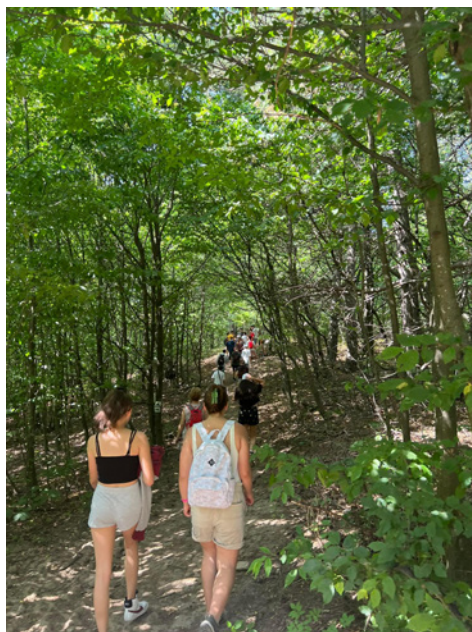
lenül fontos emberrel tölthettem minden percemet. Az esti alkalmak a lélek fegyverzetéről.” „Az Úr szava, hogy hallgathattuk és megérthettük.” „A jó fej emberek, és barátok, akikkel együtt lehettünk.” „A tábor nagyon jó volt, mert jók voltak a játékok és a közös programok. Nagyon élveztem a röpzéseket, a tábortüzet, a reggeli, és délutáni játékokat.” „Nekem a csoportbeszélgetések Istenről voltak a legfontosabbak.” „A számháború szuper volt az erdő mélyén!

A vízcisnacs volt a legjobb élmény.” (Ezt nagyon sokan írták, miközben először sokan nagy szemekkel néztek, hogy kell-e?) „Tartalmasak voltak a csoportbeszélgetések, jók voltak a játékok, a közös focizás, és a közösség. A közös éneklések és a zongorakíséret.” „A legjobb volt a túrázás, a csoportbeszélgetések, az alkalmak, a közösség, és hogy közelebb kerültünk Istenhez.” „Az volt a legjobb, hogy Isten szeretete és gondviselése végig kísérte a hetet a nehéz helyzetekben, és a legjobb pillanatokban is.” „A keddi spotbajnokságok és a pénteki tábortűz nagyon tetszett.” „Nagyon jó volt az esti túrán a naplemente, a sportok, és a játékok is szuperek voltak!” „Nekem a csoportbeszélgetések voltak a legjobbak.” „Az áhítatok rendkívül szívhez szólóak voltak, és utána jókat tudtunk beszélgetni. Tetszett a többi program is, és a filmnézés is. Változatos programok voltak, melyekben mindenki talált kedvére valót! „

Összességében: a társaságot, a sportot, játékokat, esti túrát, csoportbeszélgetéseket írták a legtöbben.

Milyen lelki üzenet szólított meg?

Itt nagyon sokan írták a lelki fegyverzet témáját, majd a délelőtti sorozatot, ahol arról tanultunk, mit jelent az, hogy Isten képmása vagyunk. De többen örömmel írtak arról is,

Isten útján és csodálatos helyeken

hogy milyen jó volt együtt olvasni a napi Igét a Jelenések könyvéből), mert sok jó dolgot tanulhattunk Jézus Krisztusról), és Ezsdrás könyvét is, mert Isten terve megvalósul akkor is, ha sokan dolgoznak ellene.

És még néhány személyes vallomás

„Most megértettem, hogy Isten elfogad úgy, ahogy vagyok.” „Megismerhettem Isten mindenre kiterjedő kegyelmét. Most megtudtam magamról, hogy szeretek mélyebb témákról is őszintén beszélgetni.” „Felismertem, hogy mennyire nagy ajándék, hogy meghalt értünk Jézus Krisztus, és olyan jó volt átélni, hogy több jót feltételeztek rólam, mint amit én magamról gondoltam.” „Megtudtam, hogy Isten szeret minket, és segít nekünk az életben, egyengeti az utunkat. Ha pedig én segítek másoknak, akkor én érzem magam a legjobban!” „Megértettem, hogy

a mi vétkeinkért halt meg Jézus Krisztus, és egyben azt is, hogy nem vagyok annyira idegesítő, mint gondoltam. Most már tudom, hogy nem vagyok egyedül, mert Isten velem van!” „Megtudtam, hogy szükségem van Istenre, mert nélküle szétszórt, és senki vagyok.” „Megláttam, hogy milyen nagy az Isten kegyelme, és ezt konkrét helyzetekben. Magamról pedig megértettem, hogy ha túl sokat vállalok, akkor kicsúsznak a dolgok a kezem közül.” „Felismertem, hogy Isten akkor is szeret, és meg akar váltani, ha én nem léptem felé. És sok hibám van, de ezeken lehet dolgozni, sőt, Isten segít nekem ebben.” „Most tudtam erősíteni a hitemet Istenben.” „Lelki felfrissülés volt az Ige és szembesültem pár, eddig számomra fel nem ismert hibámmal, és ezért hálás vagyok.” „Én most sokkal, de sokkal jobban hiszek, mert az áhítatokon nagyon sok mindent tanultam, és érdekes is volt.” „Észre kell venni, hogy a világban mennyi érdekes van körülöttünk, és ezt kell nézni, nemcsak a telefont bújni!” „Megértettem,

hogy végtelen, és szüntelen az Úr szeretete irántam, és akkor is, ha bűnbe esek.” „Összeszort a képmás, de Isten meggyógyítja!” „Megismerhettem a hit páncélzatát és fegyverzetét, amellyel védekezhetek és leküzdhetem a gonoszt, és megtudhattam magamról, hogyan szerethetek másokat.” „Ezen a héten jobban megismerhettem Jézus kereszthalálának az értékét. Magammal kapcsolatban pedig olyan dolgokra jöttem rá, amikről még soha nem gondolkoztam el. Megismertem, hogy ki is vagyok én valójában.” „A konfirmációkor kaptam egy különleges Bibliát, és ez a hét segített, hogy valóban elkezdjem olvasni.” „Ezen a héten felfedeztem, hogy nem az a rossz, hogy vétkezünk, hanem hogy nem kérünk bocsánatot, és nem térünk meg.” „Most sokkal nyitottabb lettem a többiek felé!”

Egy személyes élménnyel fejezem még be: ültünk a tábortűznél, és négy hetedikes konfis is megkérdezte: mikor lesz még ilyen tábor ezen a nyáron? „Ez az egy van” – válaszoltam. „Mi azt hittük, hogy július-

ban és augusztusban is van, mert jelentkezünk volna!” – mondták.

Dicsőség Istennek, hogy megsegített, vezetett bennünket. Köszönjük, hogy együtt szolgálhattunk: Márton, Bence, Julia, Johanna, Lilien, Zsófia, Zétény!

*Somogyiné
Ficsor Krisztina
lelkipásztor*

Az emlékezetes vízcisnata

LELKI KINCSEKET GYŰJTÖTTÜNK!

Kincskereső tábor

Idén július 3. és 9. között Katalinpusztán tartottuk meg a Kincskereső tábort. Ismerős volt tavalyról a helyszín, és ezúttal sem okozott csalódást. Nyugalmas, természetközeli, éjszakánként felfrissülő környezetben lehettünk együtt 50 gyermekkel és 17 szolgálóval.

A találkozásnál csoportokba rendeződtünk, nagyjából életkor szerint. Megérkeztünk, elfoglaltuk a szobáinkat, kipakoltunk, megvacsoráztunk, és ezek után a már kialakított csoportokban folytattuk az ismerkedést szabályalkotással, illetve nyomdavadászzal. Eközben pedig megszereztük a szükséges jártasságot a környéken. Ennyi idő is elég volt, hogy megállapítsam, mindenkit beleszámítva (a gyermekeket és a konyhai szolgálókat is), kiváló csapatunk van!

Hétfőtől péntekig hasonló napirend szerint zajlottak az események. A reggeli tornát igyekeztünk feldobni, videót utánozva, zenére kellett táncolni. A gyermekek a hét előrehaladtával egyre jobban elsajátították és élvezték ezt az intenzív három percet. A reggeli után szigorú zsűri ellenőrizte, hogy mennyire sikerült rendet tenni és kitakarítani a szobákat. A pici lányok 12 ágyas szobáján azonban egyszerűen nem lehetett fogást találni, de a többiek igyekezete is látható volt.

Jézus tanítása

Imádságra, közös éneklésre és játékokra gyűltünk össze,

Igazi kihívás volt a délelőtti játék

amelyet a tízórai után változatos programok követtek. Egy-másfél órát szántunk a csoportos foglalkozásokra, itt mélyedtünk el az igei üzenetben, és igyekeztünk lelki kincseket gyűjteni. Péter személye és története közel hozta hozzánk Jézus tanításait: hogyan bízunk benne, hogyan kövessük őt, hogyan tegyünk vallást róla, hogyan lehetünk alázatosak és szolgálatkészek, és hogyan tudunk megbocsátani. Mind az öt csoportban kiváló munka folyt, kreatívan, a létszámnak és az életkori sajátosságok

Mindenki együtt – az Igére figyelünk

nak megfelelően dolgoztuk fel a bibliai szakaszokat.

Öröm volt látni a gyermekek nyitottságát, aktivitását, elkötelezettségét vagy éppen kérdéseit. Ebéd után zajlott a már régen hagyománnyá vált kincskeresés. Olyan tárgyak voltak elrejtve a tábor területén, amelyek emlékeztethettek a délelőtt megismert lelki kincsekre. Aki megtalálta, eltehetette, összegyűjthette, és aztán szombaton hazavihette.

Imádsággal, énekléssel...

A csendes pihenőért mindannyian külön dicséretet érdemelnek a fiatalok. A második naptól kezdve sikerült nem zavarni a pihenni vágyókat, aki pedig úgy érezte, hogy most nincsen szüksége erre, azok társasjátékoztak, rajzoltak, fegyelmezetten lekötötték magukat. Csendes pihenő után két alternatív délutánt tartottunk, ezen kívül volt kirándulás, sorversenyek, vizes játékok és számháború is. Az alternatív délután idején lehetett választani: az „Alszik a város”- játék népszerű volt, ahogy az alkotás és a társasjátékok is. A nagyobbak részt vehettek élménypedagógiai foglalkozáson, aki pedig lazítani szeretett volna, csatlakozhatott a gitáros énekléshez. Általában este hat óra körül már nagyon vártuk a vacsorát, a napok mozgalmassága miatt az uzsonna leginkább arra volt jó, hogy kihúzzuk estig. Mi-

Bátorságpróba a szerdai kiránduláson

után elpusztítottunk minden finomságot, ami az asztalra került, imádsággal és énekléssel zártuk le közösen a napot. A 2. osztályosok és a fiatalabbak pedig elindultak zuhanyozni, hogy megelőzzük a csúcsforgalmat a fürdő környékén. Harmadik osztálytól felfelé filmnézéssel, activity-vel, kvízzel és bingoval töltöttük a várakozási időt. A péntek esti „Ki mit tud?”-on jó pár tehetséges előadót és színvonalas produkciót láthattunk, és nagy örömeimre közös táncrea is sor került. Az éjszakai túra pedig ideális záró programja volt a búcsúestnek. Szombat délelőtt, miután kipakoltunk mindent és csinosan felöltöztünk, részt vettünk a záró Istentiszteleten. Krisztován Márton, gyülekezetünk lelkésze készült fel és jött el közénk, hogy ezzel zárjuk a közös időt. Köszönjük neki!

Dicsőség Istennek!

Öröm volt látni a gyermekek felszabadultságát, a vágyat és a szándékot, amivel igyekeztek Istenhez, egymáshoz és hozzánk is kapcsolódni. A hét előrehaladtával érdekes módon inkább fogytak a honvágy könnyei, és senkit sem kellett gyözködni, hogy maradjon velünk. Ez különösen a nyolc óvodás esetén nagy szó! A tábor megvalósításában óriási szerepe volt csapatomnak, akikkel sokat készültünk, a megérkezéstől kezdve pedig fáradhatatlanul dolgoztunk. Köszönöm Vitéz Bálintnak a mindenre kiterjedő és biztonságot jelentő gondnoki szolgálatát, Zsuzsa néninek, Hilda néninek és Mayának pedig a sok-sok konyhai munkaórárt. A csoportokban szolgáló gyülekezeti tagoknak, ifiseknek pedig hálás vagyok azért a türelemért, szeretetért és hitelességért, amivel végig aktívan jelen voltak. Dicsőség Istennek, aki megtervezte a Kincskeresőt és 2022-ben is gondoskodó Atyja volt!

Kéri Mózes

MIT JELENT JÉZUS KÖVETÉSE?

Angol tábor

Július utolsó hetében próbáltuk a gyermekek szívére helyezni a gondolatokat: mit jelent a tanítványság, elhívás, megbocsátás, szeretet...

Manapság, amikor szinte fuldokolunk a szó- és információ áradatban, valóban tiszteletre méltó vállalkozás, ha valaki kevés szóval próbál sokat elmondani. Tanítványként az úton. A keresztény életet nem könyvből tanuljuk, hanem a gyakorlatban. Egy közösség tagjai vagyunk, együtt tanultuk, hogyan mélyülhet el kapcsolatunk Istennel, egymással. Növekedni vágyunk és a Krisztussal való élet lehetséges formáit keressük, hogy az élet és a reménység jeleivé válhassunk a világban.

A tanítványság egyfajta különleges léteállapot: Jézusban, az Ő szeretetében való megmaradás. Nem rendszertelen találkozás, hanem folyamatos kapcsolat a Mesterrel, akire megszokás nélkül hallgatunk és éberrel figyelünk. Olyan iskola, ahol soha sincsen szünet, ahova azért járunk, hogy megváltozzunk, és az is megváltozzék, ahogyan a világot látjuk.

A hit bizalmi viszony, megtanulunk bízni Valakinek a jelenlétében, aki nem változik és nem hagy el soha. A remény is egyfajta kötődés, horgony, amely abba a valóságba kapaszkodik, akivel el nem múló kapcsolatban élhetünk. A szeretet viszont csak abban szület-
het meg, akit szeretnek,

aki képes az „élet leheletének”, Isten mindent megelőző szeretetének a befogadására.

A táborban kerestük a felelős tanítványi utat, amely összeköt bennünket. Krisztus tanítványa arra kapott elhívást, hogy a másik embert, különösképp a szükségét szenvedőket az örök és rendíthetetlen szeretet nézőpontjából lássa.

Ilyen szeretettel voltunk jelen a gyermekek életében ezen a héten és hívtuk Istent magunk közé örökös vendégnek.

*Tatárné Kunya Marianna, Maya néni
„Juliannás” pedagógus*

Kapcsolat

Hála van a szívemben, hogy Isten kegyelme és szeretete által a Fasori Református gyülekezet és a Szentírás Szövetség által immár harmadik alkalommal valósult meg az angol - hittan napközis tábor, melynek a Julianna Általános Iskola adott otthont.

A tábor mindennapjait a Szentírás Szövetség magyar és angol anyanyelvi segítői

A Szentírás Szövetség segítői tanítanak

A hét témája a kapcsolat volt

biztosították, valamint a fasori gyülekezet öt lelkes szolgálója, egy konyhai dolgozó és egy „Juliannás” pedagógus áldozatos szolgálata segítette.

Nagyon hálás a szívem a gyülekezetből érkezett ifisekért, mert egész héten sokat segítettek, tudták, hol a helyük, példás volt a hitük és az angol tudásuk is kiváló volt.

A tábori héten 35 gyermek vett részt a napi tanításon, a drámajátékon, kézműves foglalkozásokon, csapatépítő kvíz-játékokon. Nagyon örültem, hogy a gyerekek nem hozták be a mobiltelefonjaikat egész héten, és sok-sok társasjáték előkerült szabadidőben. Hálásan köszönjük a sok támogatást, adományt, így több gyerek jutott el a táborba, és a nagycsaládoknak is tudtunk testvérkedvezményt adni.

A hét témája a „Kapcsolat” – Jézus tanítása, elhívása, szeretete, megtartása kapott fontos szerepet, erre épült fel a hét minden napján a tanítás. Péter – egy kapcsolat kezdete, Máté – váratlan kapcsolat, Nikodémus – igazságban gyökerező kapcsolat, János – hűséges kapcsolat, Tamás – a kapcsolat helyreállítása.

Áldott alkalmak voltak, a gyermekektől hallott imádságok, beszélgetések pedig mind jó visszajelzések voltak számunkra is.

Pénteken délután Somogyi Péter lelkészünk áldott igehirdetéssel és imádsággal zárta a hetet, ahol már a szülőkkal együtt voltunk.

Hittel reméljük, hogy Mennyei Atyánk segítségével jövőre is megrendezésre kerül a gyermekmissziós hét.

Márton Melinda

A tábori héten 35 gyermek vett részt a napi tanításon, drámajátékon, kézműves foglalkozásokon, csapatépítő kvíz-játékokon

„KEZEINK MUNKÁJÁT...”

Kerámia tábor

„Jó reggel elégíts meg minket a Te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vigadjunk minden mi időnkben.” (Zsoltárok 90,14)

A 90. zsoltár szavaival indítottuk ez évi kerámia táborunkat júniusban, az évszáró utáni napokban. Hétfőtől péntekig minden nap 9 és 13 óra között dolgoztunk együtt 17 alkotni szerető gyerekkel. A csoport korösszetétele az iskolát kezdő kisgyerektől egészen a végzős „Juliannásig” alakult. Hárman vezettük a foglalkozást; Nóri, Csenge és én, azaz Martinecz Márta (néni).

Amiért ezt az igét választottuk a kezdéshez

Táborunk legfontosabb célja az alkotás örömeinek megéreztetése a gyerekekkel. Nem művészi alkotásokat vártunk, hanem örömteli tevékenységet a teremtés anyagával; az agyaggal. A gyerekekhez még nagyon közel áll a földdel való tevékenykedés, nem félnek attól, hogy „koszosak” lesznek. Ezt egyébként is mindig tisztáztuk velük: „Nem koszos vagy, csak agyagos.” Beszélgettünk velük az agyag keletkezéséről az anyag megbecsüléséről, feldolgozásának igényességéről. A táborunk feladata ez évben nem a csillogó mázak megismerése, hanem a földfestékek használata, csiszolt, karcolt, felületen mintázott tárgyak készítése és figurális mintázás volt.

A három táborvezető mind más stílussal, de egyetértésben dolgozott a saját 5-6 fős csoportjával. Így figyelni tudtunk minden egyes gyermekre. Láttuk az egyéni törekvéseiket, különböző fejlettségüket, örömeiket, nehézségeiket, s aszerint tudtuk segíteni őket. Ez általában jó volt, a tapasztalataink szerint

...kevertünk festéket földből és színező oxidokból...

azonban legközelebb szabadabb átjárási lehetőséget adunk a tábor ideje alatt a csoportok között. Ez még jobban segítheti az egyéni képességek fejlődését egyéniségük szerint. Minden évben választunk egy kerámia stílust. Most a célkitűzéseinknek leginkább a Mexikóban még ma is élő ősi technikákat választottuk, amit vetítéssel meg is néztünk. Láthatóan hatással volt a gyerekekre, hogy közeli képen láthatták az alkotás fázisait. Természetesen mi is együtt dolgoztunk kis csoportjainkkal, kézzel foghatóan közelebről láthatták a tárgyak alakulását. Voltak elkészült saját és népművészekről származó darabjaink is amiket kézbe vehettek, beszélgettünk róluk.

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk és ne magunknak.” (2Korintus 4,7).

A kézzel-szeretettel készült tárgy más, mint a gyári sorozat termék

Az alkotás iránti igény, az ehhez kapott képesség, erő Isten ajándéka, amely különös örömet adhat annak is, aki készíti és annak is, aki az elkészült tárgyat a kezébe fogja. A kézzel-szeretettel készült tárgy más mint a gyári sorozat termék. Benne van az alkotó keze nyoma, „lelke” van. Ahogy Isten „keze” nyomát mi is magunkon viseljük abban, hogy minden mástól különbözünk. Teremtés és alkotás közötti különbség; Isten és az ember munkája közötti különbség. Ő a szavával teremteni tud, mi a tőle kapott erővel és tehetséggel alkotunk reménység szerint az Ő dicsőségére. Nagy szükség van a mai életben a kézzel való alkotó munka megismerésére. Vannak emberek, akiknek nem a szó, a beszéd a legfőbb kifejező eszközük. Az agyaggal való munkálkodásban a térérzékelés egészen más dimenzióját érezhetik meg. Egész egyéniségükkel, sokféle érzékszervükkel és kezük munkájával kell részt venniük ebben a tevékenységben, mely sokszor erő kifejtést, koncentrált figyelmet, kitartást igényel, de egyben örömet okoz.

A tárgykészítés sokféle technikáját használtuk. Formáltunk marokedényeket, volt, hogy felépítettük őket régi technikával, simítottuk formára és formába. Lapokból is formáltunk, hajlítottunk, készítettünk képet és használtunk egyazon tárgyon belül többféle színű, tulajdonságú agyagot. Kevertünk festéket földből és színező oxidokból, felcsiszoltuk a felületüket és végül néhány tárgyat kiöntöttünk agyagfestékkel. Készültek kisplasztikák, csengőbabák is. A közös munka örömet okozott mind a gyerekeknek, mind a vezetőknek.

Még sokáig folytathattuk volna, bár úgy érzem, hogy ettől az intenzív tevékenységtől mindenki egészségesen elfáradt. A 90. Zsoltár 16-17. verseivel zártuk a hetünket:

*„Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon,
és méltóságod fiaikon!*

*Legyen velünk Istenünknek az Úrnak
jóindulata!*

*Kezeink munkáját tedd maradandóvá,
kezeink munkáját tedd maradandóvá!”*

Nagy szükség van a mai életben a kézzel való alkotó munka megismerésére

Az agyaggal való munkálkodás koncentrált figyelmet igényel

Kicsik és nagyok együtt buzgólkodtak

Jó volt minden reggeli ígét megbeszélni a táborozó gyerekekkel, jó volt igével és imával kezdeni a napot. Jó volt a tevékenységünket Isten jó akaratába ajánlani. Ha rá figyelve dolgozunk, a munkánkon áldás lehet, és az eredménye valami maradandót mondhat, jelenthet annak, aki a kezébe veszi.

Martineczné Márta

A közös munka örömet szerzett a gyerekeknek és a vezetőknek is

KI A „NAGY Ó” A HÁZASSÁGUNKBAN?

Fasori házasság gondozó csendeshét Szajolon

„Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjétek meg egy kisé.” (Mk 6,31) Milyen is volt ez a „lakatlan hely”, amit számunkra készített az Úr 2022 nyarán, a Holt-Tisza partján? Egy oázis, ahol élő vizet merítettünk, ahol választ kaptunk a címbe írt kérdésre, ahol átélhettük a közösség erejét, a Szentlélek munkáját.

A résztvevő 31 házaspár között volt olyan, aki az első-, és olyan is, aki a 25. házassági évfordulóját ünnepelte. Igei alkalmak, előadások, többgenerációs csoportbeszélések, orgonakoncert és szabadidős programok (többek között kenuzás, látogatás a Reptárba, sportversenyek, közös éneklés) vártak ránk. Megerősödve, egymást és önmagunkat jobban megismerve, hálás szívvel tértünk haza.

Íme, néhány bizonyágtétel a hétről!

„Házasság gondozó. A tábor első családi csendességén erről a szóról beszélgettünk a három kisgyermekünkkel. Gyümölcsöző volt számunkra megfogalmazni, hogy azért érkezünk a szajoli táborba, mert a szüleinek fontos, hogy tudatosan gondozzák

a házasságukat, Isten tenyerébe tegyék, tőle kérjük el a szeretetet, kitartást, közösséget, közös terveket a jövőre is.

Reggeli levelek. Pillanatképek Dávid király életéből. A reggeli áhítat egy-egy olyan jelenetet járt körbe, amelynek motívumait saját életünkben is felfedezhettük. Ahogyan Dávidot, úgy Isten ígéje minket is világosan vezet a hétköznapi eseménytelensége és életünk fordulópontjai során is.

Elhagyja. Ragaszkodik. Lesznek ketten egy test. Mondd el fiadnak! Ezek voltak azok a kulcsszavak, amik mentén a délelőtti előadásokon, majd a kiscsoportos beszélgetések során együtt gondolkozhattunk. Mi párként sok fontos elhatározásra eljutottunk a közös csendességünkkel, a gyülekezeti szolgálatainkkal és a családi időbeosztásunkkal kapcsolatban.

Testvérek. Nincs más szó, ami ennél pontosabban jellemzi azokat, akik a táborban körbevettek, párok, akik nyitottan, egymást megértve és támogatva beszélgettek velünk és egymással, akármerre néztünk. Isten áldása minden ilyen beszélgetés, egészen gyakorlati kincseket nyertünk minden egyes pár példájából.

Eskü. A házassági eskü szövegével foglalkoztunk az esti áhítatokon. Minden szava újra felidézte és megerősítette azt, amit megfogadtunk, és amit emberileg megtartani nem tudnánk, de mivel Istent magát tekintjük

A résztvevők hallgatják az igemagyarázatot – egészen gyakorlati kincseket nyertek

a házasságunk alapjának és az Ő hűsége, szeretete a példa, így csodálatos megerősítés volt tudatosítanunk a hét során fogadalmunk minden részét újra.

Forrásvíz. Úgy érezzük, ebben az aszályos időben, a világ nehézségei közepette az ország egy csendes kis zugában, mint egy kis oázisban meríthettünk friss forrásvizet Isten ígéből a házasságunk gondozására a szajoli héten. Dicsőség ezért Neki!”

(Gér-Bódiss Tímea és Gér András)

„Házasságkötésünk első évfordulóján érkezünk a házasság gondozó hétre. Már az első ebéd alkalmával éreztük, hogy, bár ez az első ilyen táborunk, de itt megnyílhatunk, felszabadulhatunk. Személyes célunk volt, hogy építsük házasi identitásunkat, találkozzunk házaspárokkal, akikkel oda-vissza megoszthatjuk tapasztalatainkat. Isten ott volt velünk a héten. Megerősítő volt az egy évvel ezelőtt kimondott fogadalomtételünk szövegében napról-napra újra elmélyülni. A türelem, a ragaszkodás, a másik önmagunk elé helyezése és a bűnbocsátó szeretet megélése újra hangsúlyossá váltak számunkra.

A délelőtti alkalmak és csoportbeszélgetések őszinték voltak és sok tabutémát is érintettek. A délutáni kenuzás, sport- és önismereti programok és a közös dicsőítés pedig hozzáettek a hét családias hangulatához.”

**(Kufcsák-Pálúr
Johanna és
Kufcsák Péter)**

Szeretem a házasság-gondozó táborokat. Olyan közösségekben le-

hetünk együtt, ahol mindenki ugyanazonokon megy keresztül, azonban az élet különböző szakaszaiban tartunk épp. Ahogy a házasságban, úgy a gyülekezetben is egymás mellé helyezett Isten minket, hogy gondviselői és segítő társai legyünk a mellettünk élőknek / ülőknek. Külön kegyelem, hogy részese lehettem a Szentlélek – szó szerinti – összehangoló munkájának a zenei szolgálatban. Nem ismertük egymást, de a hét végén már a levegőt is egyszerre vettük.

(Takács-Magony Kata)

Számomra – különösen a covid járvány óta – felbecsülhetetlen ajándék, hogy közösségekben együtt lehetünk. A héten minden nap sok-sok jelét tapasztaltam Isten szeretetének, amely köztünk jelen volt, ajándékká vált egy kávé melletti beszélgetésben, a közös evezésben, számtalan mosolyban, kedves kérdésekben vagy egy vigasztaló ölelésben. Esténként a házassági fogadalom szövegét vettük végig az áhítatokon. Kedd este a „szeretem” kijelentés kapcsán számomra új megvilágításba került ez a szó. Egy fontos mondat maradt meg bennem az estéről: „Isten úgy akarja

Az esti áhítatokon a házassági eskü szövegével foglalkoztunk

Közös éneklés a „szigeten”

szeretni a társadat, hogy téged tett mellé, hogy ezt a szeretetet közvetítsd.” Megértettem, hogy ez nemcsak ajándék, de felelősség is: **Isten rajtam keresztül akarja a férjemet szeretni, az Ő gyengéd szeretetét, elfogadását, megbocsátását kell közvetítenem felé.** Imádkozom, hogy ezen az úton Isten formáljon engem, alakítson át, hogy alkalmas legyek erre az egész életen át tartó küldetésre.

(Bruckner Szilvi)

Gondolatok a vízparton

Nagyon szeretem a folyót, akkor is, ha holtág. Tiszát és Dunát testközelből ismerem, de ezt a gyönyörű Szajoli-holtágot most láttam először. **Lenyűgöz a természet csodája, de még jobban a látható, érezhető, körülményeink fölött jelen lévő élő Isten.** Nagyon jó volt Isten jelenlétében együtt lenni ezen

A csendeshét Magyarország Kormányának támogatásával valósulhatott meg, a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. EGYH-KCP-22-P-0019 számú pályázatának keretében.

a héten a házaspárokkal, a családokkal. A hosszú bezártság után felszabadító volt újra közösségekben átélni, ahogyan Isten egybeszerkesztette a hét üzeneteit: a reggeli áhitatok és a délelőtti alkalmak, mint a fogaskerekkek illeszkedtek egymáshoz és kapcsolódtak az estén-

ként elhangzottakhoz. **Én azzal a vággyal mentem, hogy kizárva a világ terheit, a munkát, a hétköznapi dolgainkat, végre közösségekben is együtt lehessünk Istennel.** A találkozások ajándékát élhettem át. Minden találkozás ajándék: a régi barátokkal újra kapcsolódni és új kapcsolatokat alakítani, mélyíteni. Legfőképpen az élő Istenhez való ragaszkodás, a vele való személyes találkozások, a hozzá való kötődés az, ami megtart és kincseket, áldást tartogat számunkra. A morzsaszedegetésen a Zsoltárok könyvéből kaptam ígét, ami azt írja le, ki a boldog. Én az vagyok.

(Berzsákné Balogh Kriszina)
Összeállította: Halász Kinga

*A Holt-Tisza partja –
festői helyszínen
pihentünk*

ZENEI SZOLGÁLAT A SZAJOLI HÁZASSÁGGONDOZÓ HÉTEN

*„Szolgáljatok az Úrnak örvendéssel; men-
jetek eléje vígassággal.” (Zsoltárok 100,2)*

A házassággondozó hetet lezáró morzsaszedésen nem is húzhattam volna aktuálisabb ígét, hiszen a hét egyik legfontosabb, meghatározó pontja volt ez a szolgálat. Nem így kezdődött, de tudjuk, hogy Isten sokszor úgy hoz bennünket helyzetbe, hogy csak később látjuk a logikát, értelmet a történetekben.

Amikor felkértek arra, hogy gitározzak a zenész csapatban, örömmel ígént mondtam. Szeretek részt venni a nyári hetek zenei szolgálatában. Sok a bizonytalanság ezekben, ám mindig nagy élmény, ahogyan végül összeáll egy csapat és Isten áldottá teszi a zenénket, ezáltal sok-sok örömet adva. Így indult ez idén is, Pálúr János vezetésével. Adott ez egy biztonságérzetet – János majd választ énekeket, mi együtt kísérjük azokat. Azonban az indulás előtti napon tudtuk meg, hogy János, sajnos, megbetegedett. Hamarosan mecsörrent a telefon: Bartha Csaba gyülekezeti tagunk és itt gitárostársam hívott fel. Az első gondolatom az volt, hogy biztosan Csaba is megijedt: sosem maradtunk egyedül, vezető nélkül a zenei szolgálatban. A hangja azonban bizakodó és erőt sugárzó volt. Ez természetesen annak szólt,

hogy ha Isten ebbe a lehetőségbe helyezett bele minket, akkor álljunk bele. Én gyorsan össze is pakoltam egy hangosító szettet erősítővel, mikrofonnal, mindenféle szerkezettel, mert világos volt, hogy akkor máshogy kell készülnünk.

Hamarosan azonban kétségeim támadtak. Én, bár sokat foglalkozom zenével, inkább más területen vagyok rutinos. Nem tudom a barna énekeskönyv bármelyik énekét azonnal lekísérni, erre próbálni kell, készülni, de már nincs erre idő. Vajon az alkalmak előtt mennyi idővel fog kiderülni, mit fogunk énekelni? Lesz-e idő harmóniakat kitalálni, vagy rögtönözni kell? Kik fognak még a zenélésbe bekapcsolódni? Hogyan fogok tudni helyt állni, mint a zenei szolgálat vezetője úgy, hogy ezt igazából átgondolni sem volt időm?

Az év során sokszor került elélem az „öt kenyér és két hal” története. Nem véletlen, hogy a hét első alkalmán ismét ezt olvasta fel Tolnay Lajos. Az üzenet egyértelművé vált szá-

A szajoli házassággondozó hét zenekarát Isten „állította” össze

momra: nekem most azt kell tanulnom, hogy Isten nem kér tőlem többet, mint amennyit adni tudok. A többit ő fogja elkészíteni, megszorítani a tudásomat, felkészültségemet. Ez a „zenei kenyérszaporítás” több szinten is bekövetkezett. Először is zenésztársakat adott mellénk. Bruckner Szilvi fuvolával, énekkel, Takács Kata énekkel társult hozzánk. S az első, a megérkezés után sebtében tartott próbán éppen arra járt Bécsi Tamás, aki elkezdett velünk énekelni és ott is ragadt. Így már hangban és hangszerekben is erős csapat állt össze percekben belül. A másik segítséget úgy adta az Úr, hogy az alkalmakat tartó Pataki András és Tolnay Lajos teljesen ránk bízta, miket énekeljünk, így válogathattunk azon énekek közül, amiket ismertünk. Teret és időt kaptunk, hogy próbáról próbára újabb darabokat tanuljunk meg együtt, így mindegyik alkalomra újabb énekek kerülhettek elő.

Az első igazán fontos pozitív visszajelzés Andrástól jött, aki mondta, hogy bár nem beszéltünk össze, mennyire kapcsolódik a választott ének az aznapi előadásához. Ilyen „véletlenek” még többször estek meg velünk a hét folyamán, éreztetve, hogy Isten folya-

matosan velünk van és részt vesz velünk ebben a folyamatban. Sokan jöttek oda hozzánk és mondták, mennyire jó, mennyi öröm árad az Istent dicsőítő közös éneklésből. Azért is lehetett ez így, mert kimondottan olyan énekeket választottunk és úgy adtuk őket elő, hogy kihasználhassuk a hangszereink adta előnyöket. Az egyik délután spontán is leültünk egy nagyobb körben énekelni, amit két nap múlva a résztvevők kérésére megismételtünk. Az énekek kiválasztásánál igyekeztünk a hangszereink előnyeit kihasználni. A gitár nem annyira átfogó, univerzális hangszer, mint a zongora, de megfelelő, változatos ritmizálással igazi örömenét lehet vele produkálni, amihez a fuvola lágy hangja is nagyon szépen párosul.

János tudását pótolni nem is állt szándékunkban, ezért arra támaszkodtunk, amink van: gitárjainkra, a fuvolára, a lelkes énekehangunkra – az öt kenyérré és két halra, amit Isten csodálatos módon használt fel arra, hogy örömezzéssel és vígassággal tudjunk eléje menni.

Tézli Péter

A „zenei kenyérszaporítás” több szinten is bekövetkezett

EMELKEDŐ

Gyülekezeti csendeshét Mátraházán, 2022. augusztus 8-12.

Mi kell ahhoz, hogy közel kerüljünk Istenhez, hogy kiválasztottak, kedvezményezettek legyünk? Mi a boldogságunk alapja?

Még hozzá sem fogtam a gyülekezeti hét beszámolójának megírásához, a címe, az „*emelkedő*” olyan makacsul kínálta magát, hogy meg kellett nézmem a szótárban, tágabban mit jelent, mi mindent tartalmaz mindennapi értelemben:

EMELKEDŐ: Általában olyan, aki, ami emelkedik. A magasba emelkedő madár; a szólásra emelkedő férfi; az emelkedő hegyoldal, talajvíz, vízállás; emelkedő árak, árfolyam, bérek; emelkedő hangulat, jólét; emelkedő teljesítmény.

Láttam, hogy a meghatározás hű tükrö világnak, van benne kellemes és kellemetlen, jó és rossz egyaránt.

Megújulás a léleknek és a testnek

Mi, akik Mátraházára mentünk, bizonyára a jót kerestük, a jóra vágytunk, kicsit kiszakadni a mindennapokból, felüdülést kapni testben és lélekben. A Dunamelléki Egyházkerület Konferencia Központjának festői környezete, a tiszta levegőjű hegyoldal páratlan kilátással, a csendes erdő ideális helyszín volt a résztvevő 63 főnek. Korosztály szerint széles a skála: a huszonéves fiataloktól a nyolcvan évesekig. A *színek* szerint kiválasztott csoportokban is így volt. Egyedülálló és házaspárok egyaránt voltak a csendeshéten.

Közeledjünk Istenhez, s Ő lehajol hozzánk

Jelképes, hogy valamennyiünknek ki kellett lépni köznapi életének valóságából, felül kellett emelkednie megszokott dolgain, és

Somogyi Péter és felesége Krisztina – lelkipásztoraink gazdag bibliai tartalmú igehirdetése által épültünk

konkrétan *emelkedő* hegyi utakon közelíthette meg a helyszínt. Kiváltságos helyzet: kis hazánk legmagasabb hegyén, kicsit közelebb az éghez tettünk lépéseket a hét folyamán, hogy mind jobban közeledjünk Istenhez. Lelkipásztoraink, Somogyi Péter és felesége, Krisztina a délelőtti és az esti előadásokban, gazdag bibliai tartalmú igehirdetésekből építette az emelkedést, a közeledést.

Vázlatosan, valamint kérdésekben jelzem Somogyi Péter előadásainak tartalmát. (Aki a részleteket is szeretné tanulmányozni, írásos formában is hozzájuthat a lelkészi hivatalban.)

- Mi kell ahhoz, hogy közel kerüljünk Istenhez, hogy kiválasztottak, kedvezményezettek legyünk? Mi a boldogságunk alapja? – Nem emberi mérték szerint mérhetjük, csak

Krisztus igazságából érthetjük meg, Isten lehajol hozzánk Fia kereszttáldozatában.

- Isten közelsége több, mint felemelő érzelmi állapot, elragadtatás, örvendezés a földi jólét örömeiben. Mert míg élünk, lesz könny, halál, fájdalom. Isten nem ettől fog megmenteni minket. Egy régi *Házi áldás* megfogalmazása szerint: *Ahol Isten, ott megtart a szükségben.*

- Isten közelsége nem automatizmus, hanem kegyelmi ajándék, gondolni kell az együttlétet. Ha Isten hív, megszólít, aktivizál minket, ápolni kell a kapcsolatot szüntelen imádságban. Felelősségünk van, hívni kell másokat is.

- Hogyan közeledhetek hozzá naponként? – Ha életemnek irányultsága, célkitűzése lesz Krisztussal való közösségem, ha Őt követem mindenben: vágyok és akarok megtisztulni,

hogy környezetemben róla tegyek bizonyosságot, Őt lássák bennem. Napi kérdésem legyen: Felismerhető-e rajtam Isten képmása? Figyelmeztetés: a felmagasztaltatás útja az alázat!

- „*Nekem olyan jó Isten közelsége!*” – valljuk boldogan a zsoltárossal, de felmerül: Meginoghat egy hívő ember? – Igen, de van megoldás. Vigye Isten elé a dolgait! Ne okoskodjon, ne magyarázkodjon, kérjen bölcsességet Istentől! Naponkénti odafordulás, megtérés kell Isten közelségének megőrzéséhez.

- A csendeshét summája a pénteki úrvacsorás istentiszteleten hangzott el. – Eljöttünk az Úr közelébe, meg akartuk érteni életünk gondját, hitünk gyengeségeit. Választ kaptunk. Ő maga a válasz. A megtisztult ember látásmódja: gyönyörködik Istenben, szabadságot kapott, a mélységből emeltetett ki. A hét és életünk kérdése: Melyik irányban élek, közelebb Istenhez, vagy távolabb tőle? Figyelj a hívására!

A hegyen

Szerpentíneken vezetett az út idáig.
Jobb- és balkanyarok, alig volt egyenes.
De követtem a hívó szót, Istenem, máig,
És a hegyen vagyok, s itt lenni érdemes.

A kis és nagy gondokat a városban hagytam.
Másra néz szemem, és a szív másra fókuszál.
Elém tárul látképben, égben és zöld lombban
Mérhetetlen kincs: világod. S hit, mi nem dukál.

Mert megszenvedtem azt, hogy mélyen hinni tudjak,
Véstél, formáltál. Kértél alázatot.
És ölelő karjaid most felém kinyúltak,
S hálát kíván, hogy oldasz bánatot.

És köszönök megharcolt éveket, Istenem.
Minden új napot, a pergő perceket.
Reményt. Jövőt. Kanyaron túl és szerpentinen,
Lelki békét. S megújult, hívó életet.

Draskóczy Ágnes

Emelkedő lélek

A délelőtti programban a csoportokban az előadásokra reflektáltunk, megosztottuk tapasztalatainkat, gazdagítva egymást, építve új barátságokat, testvéri közösséget. Ugyancsak a csoportbeszélgetés keretében dolgoztuk fel a 73. zsoltár szövegét. Sok-sok tanulsággal szolgált, mert szinte a máról szól, a világ dolgairól, a hívő embert is megkísértő tapasztalatokról, és arról, hogyan lehet a majdnem elesésből megszabadulni Isten segítségével, az Ő közelében. „*De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az Urat tartom*

Kiránduláson – A megmászott emelkedők fizikai teherterele mellett a lélek is kapott táplálékot

oltalmamnak. Hirdetem minden tetteted.” (Zsolt 73,28.) (A zsoltár szövegét dolgozta fel hetünk éneke, amelyet a tábor résztvevői az augusztus 8-iki vasárnapi istentiszteleten az gyülekezetnek is bemutattak.)

Hogy állunk az energiákkal? A világban energiaválság van

Két közös kirándulás is erősítette a közösségünket, adott lehetőséget a test felüdülésére, a testvéri szeretet, a segítség, a türelem gyakorlására. A megmászott emelkedők fizikai teherterele mellett a lélek is kapott táplálékot, a pihenőkben kedves verseinkből adtunk ízeletit, vagy énekeltük énekeinket. Energiáink leadása és feltöltése is megvalósult ezekben a programokban.

A szállás, az étkezés a jól berendezett épületben bőven biztosította a szükségést, az

alkalmainkhoz illő keretet. Hála érte a munkatársainak.

Az esti előadásokon Somogyné Ficsor Krisztina időszerű kérdéseket boncolgatott:

- *Energiaválság – Életválság.* Mi van a te házádban? A mértékletesség Istentől való. Mi van a szívünkben? Lemerülőben, válságban vagyunk? Csak Isten sokasíthatja meg energiánkat. E világ is csak kívülről, Istentől nyerhet energiát. Jelképesen és a szó fizikai értelmében is!

- *Van válságmentes energia.* Isten titka az. Csak a kiváltságosoknak nyitja meg kijelentésében a Szentírásban. Hívó életünkben értjük meg: Krisztus az. Ő a földre jött, Ő általa közeledhetünk Istenhez.

- *Energia rombolók és energia gazdagítók.* Sok a romboló: testi, lelki, szellemi fáradtság; csalódások, félelem, kétségbeesés, harag, gyűlölködés, terhek; nincs bizalmam Istenben,

Az együtt éneklést is segítette Kiss Katalin lelkipásztorunk oldalán.

depresszió, pesszimizmus. Mindezek oka az eltávolodás Istentől, vagyis a BŰN jelenléte az életünkben. Gazdagít az igeolvasás, az imádság, az elcsendesülés Isten előtt. Vágy, hogy Istennel, Jézussal teljenek napjaid, keresd a hasonlók közösségét, állj szolgálatba. Mindezek gazdag energia tartalékok, feltöltődést adnak az azt kérőknek. Keresd Isten közelségét, megoldódnak életválságaid, energia gondjaid!

• *Mit kezdhethünk az energiával? Mennyire elég nekem?* Napi mennyiség, ajándék. Újra és újra el kell kérni. Tovább kell adni szolgálatban, másokért végzett munkában, segítségben. Nem fogy ki és mindig elegendő lesz. Az odaszánás, a küldetés erőforrása a szeretet, maga Krisztus. Őbenne, általa, vele, érte végzem a napi feladataimat.

Draskóczy Ágnes a táborban született versét olvassa fel

Emelkedő közösség, emelkedő gyülekezet

Az estéket az együtt éneklés öröme, a személyre szóló igék egyenkénti felolvasása, az egy-két mondatos bemutatkozás tette érdekessé, tanulságossá, építette a közösségünket. Kiss Katalin testvérünk megrázó bizonyágtétele, amely a balesetéről szólt, kézzelfoghatóan bizonyította,

mit jelent Isten szeretete, közelsége, hogyan alakít körülményeket, hogyan küld embereket a szenvedő segítségére. De volt

Kiss Katalin testvérünk megrázó bizonyágtétele

„irodalmi est”, a táborban született aktuális vers bemutatója, szerzője, Draskóczy Ágnes tolmácsolásában. Írását a Harangszóban is megtalálhatják. Egy novella is elhangzott az írója, Széplaki György előadásában. Kis történet, hogy miként működött a bezártság utáni szabadulásban Isten mindent átfogó szeretete.

S végül, amire kevés a szó, kifejezhetik a hét folyamán készült fényképek, nekünk emlékeket idéznek, a Harangszó olvasóinak pedig emelkedett lélekkel ajánljuk szíves figyelmébe.

Széplaki György

Pihenő a Rákóczi-forrásnál

Szünetben is csoportosan?

Előadáson a nagyteremben

A nagy csoport a konferencia központ előtt az utolsó napon

SZPÉSZ ÚJ VILÁG

A karantén időszak számadása

Új, immár ötödik kötetével lepte meg olvasóközönségét gyülekezetünk tagja, Széplaki György, az ELTE Tanárképző Főiskolai Kara nyugalmazott docense.

A könyvbemutató még tavasszal volt, a Magyar Írószövetség könyvtárában, ahol egykori kollégái, tanártársai méltatták a művet. Születésének körülményeiről Huszárik Kata Jászai Mari-díjas színművésznő kérdezte az író, s a hallgatóság örömeire felolvasott egy novellát. A Széplaki család művész tagjai énekükkel tették emlékezetessé az eseményt.

Kérdezze meg magától ki-ki, hogy mit csinált a 2020-21-es esztendőben azt követően, hogy a koronavírus berobbant a világba, s itt, Európában, különösen Észak-Olaszországból érkeztek lesújtó hírek! Az olasz kórházakban nem tudták ellátni a légzési nehézségekkel küzdő betegeket, a folyosókon is felállítottak ágyakat, nem volt elég műszer, lélegeztetőgép. Olyan sokan haltak meg, hogy teherautó-konvojok szállították a koporsókat a temetőkbe. Felejthetetlenek ezek a fotók mindannyiunk számára. Sokan nem is tudtak elbúcsúzni elhunyt szeretteiktől, mert látogatási tilalom volt érvényben a fekvőbeteg intézményekben, s a temetéseken is csak korlátozott számban lehettek jelen a rokonok.

Mi is sokat imádkoztunk, mi magunk is talán gyászoltunk, betegek voltunk, családtagjaink, rokonaink, ismerőseink kerültek kórházba. Templomaink bezártak, nem

vehettünk részt személyesen az Istentiszteleten, átrendeződött a korábbi életünk, online térbe került az oktatás, s home-office-ban dolgoztunk. Ilyen körülmények közepette mi uralta az életünket? Miről gondolkoztunk,

Széplaki György, gyülekezetünk tagja dedikálja legújabb könyvét

tudtunk-e hasznosak lenni túl azon, hogy segítettük a környezetünkben élő időseket, betegeket, rászorulókat? Széplaki Györgyöt is foglalkoztatta mindaz, ami körülvette. Új kötete „Életjel”- című novellájában ír arról, hogy a zárlat harmadik napjára szépen kialakult az életrendje, amelybe az írást is bele akarta illeszteni, mivel „régóta nem írt egyetlen sornyi szépirodalmi szöveget sem.” Végiggondolta, milyen veszély leselkedik rá is a járvánnyal. S rögtön itt, ezen a ponton bizonyságot tett arról, nem a vak végzet irányítja a pandémia alatt sem a sorsunkat. „Az Írásból megtanulta, vallotta is: Mindnyájan Isten szent kezében vagyunk, az Ő szent akaratából bármi megtörténhet, a számunkra jó és rossz is. Sőt, a legvégső, az elmúlás is benne van a pakliban. „Felkészültem? - tette fel a kérdést magának, és hite szerint igennel

válaszolt. „De elvégeztem-e mindent, amire eddig időt kaptam, s amennyit még kapok?” Erre nem tudott felelni.”

Üzenet

Gondolataiban számos téma felmerült, de egyiket sem tartotta időszerűnek. Végül arra jutott, jelet kell hagynia a világra. De milyen jelet? Mit üzenne az utolsó pillanatban a környezetében élőknek, ha mégis mennie kellene? S megszületett élete legrövidebb írása, amely egyetlen mondatból állt: „Ne tegyenek lélegeztető gépre, egy fiatalabb kapja meg.”

Széplaki György ötödik szépirodalmi műve az elejétől a végéig életjel, arról, hogyan látja a világot, hogyan él benne harmóniában a felmenőktől kapott értékrend, a múlt, jelen és jövő, de legfőképpen arról, mit végzett el benne Isten. Amit észrevesz a világból – tanítani kellene! Mindenből születhet írás, az Úrvacsoráról, egy fikuszról, állásinterjúról,

rollerről, orgonaszóróról, egy a séta közben észrevett, rosszul lerakott térkő alól kibúvó fű, lucerna vagy egy madzaggal játszó kisfiú látványából, az utcán elcsúszott mondatfoslányból, vagy akár egy rövid versidézetből, amely reggel, ébredés után motoszkál a fejében, „És mindenki újakra készül”, – ez az egy sor cseng a fülében, s nyomoznia kell, honnan való. Széplaki György minden novelláján ott ül Isten lenyomata. Finoman, gyengéden, szeretettel, a másik iránti irgalmossal, nagy beleélő képességgel, tanítón, a világnak örülve, a szépet és jót láttatva ír, s az olvasó figyelmét is erre irányítja, sőt feljebb. Még feljebb és még feljebb! Egészen fel, a Mindenhatóra!

És mindenki újakra készül

Kiderül, a vers Ady Endre költeménye: Készen a tavaszi utazásra. „Hát, ez gyönyörű” – jegyzi meg, miután elolvasta a nagy beteg

A Széplaki család művész tagjai énekükkel tették emlékeztetéssé az eseményt

Ady versét. „Többször is végig olvasta, soronként ízlelgette. Mámoros, megváltó érzés kerítette hatalmába. Őt is feszítette a készülődés láza: „Hisz egyszer csak itt és most is Tavasz jön, nagy útra kelek” – sóhajtott a maga elé, mert percek óta motoszkált a fejében egy újabb kis iromány, egy ígéretes ember mese” – olvasható „Mindenkori újakra készül” novellájában.

Elgondolkoztam, kit foglalkoztatnak ma versek, ebben a kütyüktől és internettől átítatott világban? A járványról szóló és egyéb negatív hírek tengerében ki nyomoz költemények után? Nem félelem és rettegés tölti be a szívét, hanem az őt körülvevő világ szépsége. Ahogy Széplaki György fedezi fel és ismerteti meg olvasóival mindazt, amit észrevesz, s villant fel régi emlékeket az életéből, úgy érdemes nekünk is lassan, figyelmesen, olvasni legújabb kötetét, átadva magunkat neki, s hagyni, hogy a novellák dolgozzanak bennünk! És meglátjuk, dolgozni fognak.

Egy kis magyarázat a címhez: Szpész új világ, Aldous Huxley „Szép új világ” - című regényét juttatja eszünkbe. Széplaki Györgyöt is foglalkoztatta az, hogy a világjárvánnyal milyen világ köszönt ránk? A számítógépes nyelv angol szava a space- (kiejtve szpész)- szünetjel, szóköz, az az „üresség”, ami két szó között van. A járványügyi korlátozásokkal, zárattal szünetjel – „szpész” költözött a mi életünkbe is. „S ha már Covid-járvány, ez az időszak se teljen el tétlenül!” - vallotta meg a Huszárik Kata színművésznővel folytatott beszélgetésben. Hogy el ne tessepedjen rövid sétákat tett a közeli Városligetbe és vissza, megtanult tornászni, fekvőtámaszban eljutott nullától a negyvenig. „Engem is foglalkoztatott és foglalkoztat ma is, hogy jól használtam-e fel, amit ajándékképpen kaptam a Teremtőtől” – fogalmazott. A bezártság számvetésre

Huszárik Kata Jászai-díjas színművésznő felolvas a könyvből

készítette, ebből születtek az írások. A „nagy könyvet” azonban még nem írta meg, de mint hozzátette, tervezi.

Ízes-míves magyarsággal

„A járvány időszak gyümölcse ez a kötet, végig ízes-míves magyarsággal, ami önmagában irodalmi érték. Nagyon szép történetek, amelyeket a tündéri realizmus jellemez. A novellafüzér a példaadást, a hűséget, a tanári hivatás tiszteletét tükrözi, amelyet nem lehet meghatottság nélkül olvasni, mindenestől gyönyörűséges történet” – összegezte egykori tanszéki kollégája, Dr. Hubert Ildikó irodalomtörténész az Írószövetség Könyvtárában tartott könyvbemutatón.

Széplaki Györgyöt – ismerete szerint – mindig is az ember érdekelte, az, hogy milyen személyiségek, milyen belső értékekkel rendelkeznek, s képesek-e ezeket az értékeket a legkülönfélébb helyzetekben is megőrizni, felmutatni. Mint egykor a falu mesélője, úgy mesél, történetei lélekből, valamennyiünkről szólnak. „Tükröződik benne a szülőföld szeretete, s az, hogy a magyar vidék és a főváros összetartozik, bemutatja, mint fonódik egybe az egyéni, a közösségi és a nemzeti sors” – emelte ki egykori főiskolai tanár kollégája, Dr. Cs Varga István, az ELTE BTK, ny. habil. József Attila-díjas irodalomtörténész. Hozzátette: amit lát, arról ír, unokáinak és a jövő nemzedékének átadja azt a tudást és világlátást, amelyre élete során tett szert. Egy új Dekameronnal reagál a vírusos helyzetre. „Széplaki Tanár Úr, Széplaki barátom szentírásos ember, műveiben jelen van szakrális dimenzió, jóra, igazra, szent dolgokra tanít. Írásait Arany Jánost, Karinthy Frigyeszt idéző szelíd humor jellemzi” – méltatta a kötetet Dr. Cs. Varga István. („Fellépésem volt a jégen. A dupla Axel nem jött össze, a jobb kezem bánja” – kommentálja az ügyeletes orvosnak,

mi történt vele egy elesést követően „Két kézzel”- című novellájában.)

Lesz-e folytatás?

„Gyuri megírt egy könyvet a Covid alatt, mi pedig kaptunk egy lehetőséget, hogy meglássuk azokat a dolgokat, amelyeket nem láttunk. Helyettünk is odafigyelt, gondosan jegyzetelt. Ez a könyv a karantén időszak számadása, s bizonyíték arra, hogy jól használta fel az időt” – zárta beszédét dr. Cs. Varga István.

S hogy lesz-e folytatás? Ha Isten is úgy akarja!

Annyit teszek hozzá: Soli Deo Gloria!

Cseke Hajnalka

*Dr. Cs Varga István
irodalomtörténész*

A szerző Dr. Hubert Ildikóval és Dr. Cs. Vargával az Írószövetség Könyvtárában tartott könyvbemutatón

KEDVES AZ ÚRNAK EZ A SZOLGÁLAT!

Interjú Kéri Mózessel

Fasori fiataljaink közül ezúttal Kéri Mózessel készített interjút Nagy Réka. Mózés kézilabda edzőként dolgozik, s a gyülekezet életében is aktívan részt vesz: a gyermek istentiszteleteken szolgál, s néhány éve ő vezeti a Kincskereső táborokat. **“Nemcsak fizikálisan, hanem minden területen igyekszem a rám bízott fiatal sportolókat nevelni, következetesen, hitelesen és Jézuséra a tölem telhetőleg jobban hasonlító szeretettel”** – mondja Mózés az interjújában.

– Mesélj magadról, honnan jöttél, hány éves vagy, mit dolgozol? Hogyan és mikor kerültél a Fasorba?

– Kéri Mózés vagyok, 26 éves, Gyöngyösön születtem és ott is nőttem fel, az utóbbi 10 évet viszont már Budapesten töltöttem. Édesapám lelkész, édesanyám gyógypedagógus és öt testvérem van. 2017 óta tartozom a Fasorhoz, bár előtte is már többször megfordultam itt. Kézilabda edzőként dolgozom, a napokban kezdtem meg az egyesületben a nyolcadik szezonomat.

– Mikor és hogyan talákoztál először Istennel? Hogyan élted meg az első találkozást?

– Arra tulajdonképpen nem is emlékszem, hogy Isten nevével, az ő személyével, és a róla szóló történetekkel mikor talákoztam először. Hat évesen azonban felismertem, hogy gonosz vagyok (egy konkrét szituációban az egyik testvéremmel). Egy édesanyámmal való beszélgetés során megtértem, elmondtam az Úr Jézusnak, hogy bánom, hogy

ilyen vagyok, és szeretném, ha megbocsátana, illetve köszönöm, hogy ez már megtörtént. Sokáig ez volt az igazodási pont a hitemben, és az is maradt később is. Kíváncsi

természetem és nyitottságom 14-15 éves koromban már intenzíven kereste a boldogságot. Értem el sikereket mind a sportban, mind tanulmányi versenyeken, értékes barátok vettek körbe, jó közösségek a gimnáziumban és az ifiben is. Rengeteg zenét hallgattam, olvastam, kerékpároztam. Rá kellett jönnöm, hogy a maradandó örömet azonban egyik sem tudja kiváltani. Tizenhat éves koromban volt egy néhány hetes időszak, amikor eldőlt bennem, hogy elkötelezetté szeretnék válni Isten megismerésében, és teljes szívvel követni Őt. Azóta tudom, hogy hol találok a Forrást, ami nem apad ki sosem.

– Milyen változásokat hozott Isten az életedbe, hogyan formált? Milyennek érzed a Vele való kapcsolatodat? Hogyan van jelen a mindennapjaidban?

– Nagyjából ezzel párhuzamosan költöztünk Gyöngyösről Budapestre. Nehezen éltem meg, mert úgy éreztem, nem lehet jobb nekem annál, mint amilyen a szülővárosomban

volt. Ellenkeztem, alternatív megoldásokat gyártottam, sikertelenül. Szeretem megadni az időt annak, hogy lezárjak valamit, és megélni ezt a folyamatot. Ezen végig tudtam menni Gyöngyösön az utolsó két hónapban. Azonban így is meglepett, hogy az első pillanattól kezdve, otthon tudtam magam érezni Csepelen, és egy hét múlva már ki tudtam mondani, Isten itt is szeret. Hamarosan abban is biztos lettem, hogy új lehetőségeket ad, és a legjobbat akarta, hogy így alakította a családom életét. Hitbeli megerősödésem, komolyodásom nagyban köszönhető ennek a tapasztalatnak.

– A munkádból fakadóan sok időt töltesz gyerekekkel. Szoktál nekik Jézusról beszélni, vagy próbálsz átadni nekik az Evangéliumot? Jelen tud lenni Isten a munkád/munkáid terén?

– A munkámban leginkább a személyes példamutatással tudom képviselni azt, hogy miben hiszek. Nem feladatomban (és nem is lenne az edzésekre való) áhítatot tartani vagy dicsoztatni, azonban abban biztos vagyok, hogy a sport épít azokra az alapértékekre, amelyekre a Biblia is tanít. Nem csak fizikálisan, hanem minden területen igyekszem a rám bízott fiatal sportolókat nevelni, következetesen, hittelesen, és a tőlem telhető legjobban, Jézuséra hasonlító szeretettel. Dolgoztam korábban hitoktatóként, áldásos volt ilyenformán is

Mózi és barátai, Kufcsák-Pálúr Johanna, Császár Péter, Józsa Eszter és Kufcsák Péter

gyermekkel foglalkozni. Szerettem volna minél inkább megismertetni Jézus személyét, Isten gondviselését a tanulókkal, és bátorítani, vezetni őket az imádságban. Felszabadító volt, hogy itt konkrétan az evangelizáció és a hitre nevelés volt a feladatomban. A közeg, és a hitoktatás lehetőségei azonban nem adták meg a szükséges motivációt. Másképpen mondva, nem éreztem hivatásomnak, hogy hittant tanítsak, így két tanév után abbahagytam. Délelőttöként szoktam alkalmi, vagy akár hosszabb távú munkákat is vállalni az edzői hivatás mellett, ezek során pedig általában a kollégákkal való beszélgetések erősítettek meg abban, hogy Isten itt szeretne látni, és Ő hozott az építkezésre, a raktárba vagy akár a tejbárba. Egy történetet hadd meséljek itt el: jelenleg áruszállítóként dolgozom. Másfél éve láttam egy számomra teljesen ideálisnak tűnő hirdetést, amelyre jelentkeztem. Ön-életrajzot írtam, fényképet kerestem, néhány kérdésre válaszoltam, és aznap este (2021.02.22) e-mailben jelentkeztem. Az egyik feltétel: 5 éve érvényben lévő jogosítvány volt. Mikor

Idén is Mózi volt a Kincskereső tábor szervezője, ahol a szolgálattal mellett minden idejét a gyerekeknek szentelte

előkerestem, és megnéztem a kártyámat, alig hittem a szememnek: 2016.02.22 szerepelt rajta az érvényesség kezdeteként. Akkor már tudtam, és azóta is így gondolom: ez a lehetőség gondosan elő volt készítve.

– Egy ideje Te szervezed a nyári Kincskereső táborokat. Hogyan adta Isten neked ezt a szolgálatot? Helyt tudsz állni a feladat teljesítésében? Milyennek érzed, hogyan éled meg ezeket a nyári táborokat? Szoktál máshol is szolgálni?

– Valahol érdekes, hogy a hitoktatással szemben a gyülekezeti gyermekek közötti szolgálatot hivatásomnak érzem. Mind a gyermek istentiszteleteken, mind a Kincskereső táborokban aktív vagyok az utóbbi években. Három alkalommal vezethettem már a Kincskeresőt, ami hatalmas tapasztalat az Úrról minden alkalommal. Azt hiszem, olyan készségeket, adottságokat kaptam, amelyek lehetővé teszik, hogy ilyen felelősséget vállaljak. Koromhoz képest eléggé tapasztalt vagyok a területen, és folyamatosan igyekszem tanulni, fejlődni. Nyilván ezekkel együtt is sok olyan dolog van, amit a táborozás során Isten “pótol ki”, gyakran a szolgáló csapatomon keresztül. Mind az előkészítés, mind az utólagos értékelés során kisebb-nagyobb visszajelzéseket kaptam az elmúlt három évben, hogy kedves az Úrnak ez a szolgálat. Élvezem azt a közeget, amit a gyermekek számára ki tudunk alakítani. Megnyílnak, biztonságban érzik magukat, és biztos vagyok benne, hogy nemcsak nekünk és velünk, hanem az Ige közelében is. Igyekszünk fejleszteni a szociális kompetenciáikat, és egyéb készségeiket is,

Mózi szüleinevel és testvéreivel

valamint természetesen biztosítani a testi-lelki egészségüket. Komoly és áldott csapatmunka ez évről évre. Abban, hogy hívő emberként, pedagógusként, táborvezetőként fejlődjek, komoly szerepe van a Református Egyház Bárka projektjének is. Idén volt a hatodik turnus, ahol önkéntesként foglalkoztam többségben hátrányos helyzetű és/vagy sérült gyermekekkel. Szakmailag nagyon magas színvonalú a táborok megvalósítása, a közeg pedig magával ragadó, és szeretetteljes. Rengeteget tanultam erről Balatonszárszón és Balatonfenyvesen ezek alatt a hat napos kalandok alatt, illetve a felkészítő hétfvégeken is, hogy mit jelent a gyermek-központúság, és mi a Szeretet.

Nagy Réka

Mózi kézilabda edzőként dolgozik a Csepel Diáksport Egyesületnél, ahol 12 és 13 éves fiúkkal foglalkozik

NE A VILÁGOT KÖVESSÜK, HANEM ABBAN ÉLVE AZ Ő NEVÉT HIRDESSÜK!

Interjú Bruckner Márkussal

Fasori ifjúsági rovatunkban egy másik fiatal, Bruckner Márkus István is bizonyoságot tett hitéről, arról, hogyan lett élete részévé Jézus Krisztus, s ez miként határozza meg döntéseit.

– Mesélj magadról, hány éves vagy, hol tanulsz, melyik egyetemen tanulsz, választottál már magadnak hivatást?

– Bruckner Márkus István vagyok, 19 éves, idén szeptemberben kezdem meg a második évemet a Budapesti Műszaki Egyetemen gépészmérnök hallgatóként. A jövőre választható specializációk közül a géptervező irányt szeretném megcélozni; nagyon érdekel a motorsport világa, örülnék, ha egyszer ilyen területen dolgozhatnék.

– Hány éves korodban kerültél a Fasorba? Te is tősgyökeres fasori vagy, aki már egészen kicsi korától részt vett a Kincskereső táborokban. Milyen élményeket őrzöl ebből az időből?

– Családommal együtt 2005-ben kerültem a Fasorba, így mondhatni az egész gyerekkoromat itt töltöttem. Több Kincskeresőben, sok-sok családos héten vettem részt, amelyeket mindig nagyon élveztem, szívesen gondolok vissza erre az időszakra. Nagy ajándék számomra, hogy olyan emberekkel ismerkedhettem meg, akik mai napig nagyon jó barátaim, és együtt élhettük meg a hitbeli növekedést.

– Mikor érintett meg először a hit, mikor fogadtad el személyes Megváltódnak Jézus Krisztust?

– Visszagon-dolva nehezen tudok egy időpon-tot kiválasztani a meg-térésemhez, inkább egy folyamatként játszódtott le az életem-ben. Tizenkét éves koromban fogad-tam el Jézust

Bruckner Márkus

személyes Megváltómnak, majd később, amikor belső indíttatásra kezdtem el konfirmációra, ifire járni, akkor erősödött meg bennem, hogy szeretném odaszánni az életemet az Úrnak.

– Hogyan alakította az életedet a hited? Mennyiben változtatta meg a baráti kördet, érdeklődésedet?

– Hálás vagyok, amiért már fiatal koromban az identitásom részévé vált, hogy Isten akaratát követem és személyes kapcsolatom lehet vele. Alapvetően emiatt határozta meg a döntéseimet a hit, legyen szó a pályaválasztásról, vagy hogy éppen milyen emberekkel barátkozom szívesen. Az évek során sokszor tapasztaltam meg azt a harcot, amire Jézus elhívott minket, hogy ne a világot kövessük, hanem abban élve az Ő nevét hirdessük. Ezzel kapcsolatban pedig mindig bátorított az az ígéret, hogy Isten mindig velünk lesz és soha nem hagy el bennünket,

Márkus szüleivel és testvéreivel

legyen szó kihívásokról, mélységekről vagy örömeikről.

– Tudják rólad az egyetemen, hogy kereszttyén vagy? Hogyan éled meg világi közegben a hitedet?

– Egyházi gimnáziumból kilépve kezdetben nehéz volt az egyetemi közegben is megélni a hitemet nap mint nap nyilvános szinten, ugyanakkor nagy hála van a szívemben, amiért Isten olyan szaktársakat adott, akikkel jó barátságba kerültem, és gyorsan kiderült, hogy többen is ugyanúgy hívő kereszttyének, mint én. Az év során sokat jelentett, hogy a tanulási nehézségek között tudtuk egymást bátorítani és erősíteni Isten ígésén keresztül is. Néhányszor sikerült eljutnom kereszttyén egyetemi körökbe is, mint például a MEK-DSZ, ahova remélem, jövő évtől többször lesz alkalmam járni.

– Mit jelent számodra a Fasor, az ifis közösség? Szoktál szolgálni ifin, vagy a gyülekezetben?

– Egy igazi feltöltő pont; lelkileg és közössé- gileg egyaránt. Mindig örömmel és várakozással lépek be a templom kertkapuján akár

ifire, akár istentiszteletre érkezek meg. Az ifiben együtt élhetjük meg Isten jelenlétét, közösségformáló erejét, és megtapasztal- hatjuk, milyen nagy erő van az egymásért elmondott imákban, az egymás terheinek hordozásában. Ezen felül nagy ajándék számomra, hogy sok barátom van az ifiben, jó a társaság, sok dolgot csinálunk együtt ifin kívül is. Szoros kapcsolatban vagyok az ifivezetőkkel, így egyre gyakoribb, hogy akár operatív szervezésben is szerepet váll- lalok. Úgy érzem, Isten egyre inkább késszé tesz az ifiben való szolgálatra, és ha Ő is így akarja, szívesen vállalom a jövőben is egyre több hasonló feladatot.

Nagy Réka

Márkus húgával, Lellével és barátaikkal
(Juhász Kende, Boross Samu, Demeter Ádám, Juhász Villő és Devich Noémi)

„ÉN MEGYEK ELŐTTED...”

Ifjúsági hét 2022

Egy közös nyári utazás alkalmakor a fontos kérdések közé tartozik, hogy miként tegyük meg az előttünk lévő utat. Ki megy elől? Ki követi a másikat? Kinek a felelőssége lesz, hogy odaérjünk az úti célunkhoz – ráadásul a megfelelő időben? Erre az utóbbi kérdésre a válasz, hogy mindkettő (a vezető és a követő) felelőssége a rendben megtett út.

Fontos, hogy jól tájékozódjon a vezető, és ugyanilyen elengedhetetlen, hogy a másik fél engedelmesen kövesse őt.

Hasonlóan ehhez, megtapasztalhatjuk az életünkben Isten vezetését. Ő is meghív minket személyesen, hogy járjuk be azt az utat, amit nekünk szán. Közben pedig nem csak azt tanulhatjuk meg, hogy neki milyen tervei vannak az életünkkel kapcsolatban, és hogy ő milyen eszközökkel vezet, hanem ami a legfontosabb: a vele való kapcsolatunk erősödhet meg.

Az ifihéten Isten vezetésével ismerkedtünk. Beszélgettünk arról, hogy ő folyamatosan tervez és cselekszik körülöttünk. Hallottuk az ő meghívását: arra, hogy vele személyes szeretetkapcsolatban éljünk, és hogy keressük a saját küldetésünket. Tanulhattunk magunkról is: mi hogyan reagálunk Isten vezetésére? Egyik legizgalmasabb része volt a hetünknek, mikor mi is becsatlakoztunk Isten vezetésének a kutatásába, és megismerhettük az ő leggyakoribb útmutató eszközeit: az Igét, az imádságot, a gyülekezetet és az életkörülményeket. Az áhítatok mellett együtt lehettünk kirándulásban és pihenésben, sportban és játékban, műhelybeszélgetéseken és versenyeken, csoportos és személyes beszélgetésekben, éneklésben és biznyságtételben. De mindvégig előttünk volt a hét ígérete, amiben azóta is bízhatunk. Isten így szól: „*Én megyek előtted...*” (Ézs 45,2)

Krisztován Márton, ifjúsági lelkipásztor

Néhány gondolat, beszámoló a hétről

„A téma idén nagyon közel állt hozzám, sokban segítette azt, hogy kicsit nyugodtabban álljak a jövőhöz. Emellett főleg egy-egy beszélgetés jelentett sokat.”

„Nagyon jól éreztem magam, az ifihét segített, hogy lelkileg fel tudjak tölteni.”

„Nem érkeztem semmilyen kérdéssel, már korábban megbeszéltem Istennel a dolgaimat, jó volt a kapcsolatunk, de így is sok mindent kaptam, amiért nagy hála. Most nem voltak ott a „cimbijeim”, de így is jó volt, mert sokkal többet voltam így másokkal és közelebb kerültem hozzájuk. Marcit és Klaudiát is jobban megismertem, és bár tudtam ezt korábban is, most is megállapítottam, hogy klassz emberek. Az alkalmak és a csoportok nagyon jók voltak, ugyanúgy, mint a délutáni programok, sportok. A szabadulószoza volt az egyik kedvencem, illetve a reggeli csendességek is nagyon sokat adtak. Sajnálom, hogy otthon nem igazán van idő ilyen minőségi csendességre. Az idő végig nagyon jó volt és a hely is mindig szuper. Még most is érzem a hét lendületletét.”

„Szerintem a közösség és a csoport-beszélgetések voltak a legjobbak. Hálas vagyok, hogy jobban megismerhettem az ifi tagjait.”

„A hét témája különösen sokat adott nekem. Ezen kívül hálas vagyok a közös sportolásokért, dicsőítésekért.”

„Nagyon jó volt ismét találkozni az ifivel egy tábor keretében. Örültem, hogy együtt tudtuk hallgatni Isten igéjét, dicsőíteni, sportolni, túrázni. Örültem, hogy szolgálhattam, és hogy tudtam adni

valamit a résztvevőknek, és így én is kaptam tőlük sok mindent. Áldott volt az egész hét.”

„Sajnos, késve érkeztem, így féltem, hogy nem fog olyan jól indulni a táborom, de így is nagy örömmel és szeretettel fogadtak a többiek. Igazán ki tudtam kapcsolódni a héten, ami nagyon frissítő volt a nyár sok történése után. Istennel is több időt tudtam tölteni, a délelőtti csendességek a fák alatt mindig felüdítettek. Emellett sok elgondolkodtató beszélgetésem volt, jól esett néha vitatkozni, vagy csak kifejezni érdekes témákat. Az egyik ilyen a művészet és Isten kapcsolata volt, ami engem kifejezetten érdekelt eddig is, de itt meg tudtam nyugodni, hála a Tóth Sárával való beszélgetésnek és Marci szemináriumának. Ami leginkább megérintett, az az volt, hogy Isten személyes, szeretettel teli és valódi kapcsolatot szeretne velem, és hogy egy ennyire szuper közösségem lehet, akik segítenek hitben növekedni. Nagyon hálás vagyok a sok nevetésért, gondolatért, kedves szóért, amit a táborban kaptam.”

„Egy kevészer kimondott üzenet maradt meg bennem leginkább: „Isten hívása hit-krizissel járhat.”

„Nagyon feltöltött a dicsőítés, a csoportbeszélgetés és a közösség. Remek egy társaság az ifink, nagyon szeretek mindenkit és köszönöm mindenkinek a törődést és azt, hogy meghallgattak. Annyira jó volt megtapasztalni, hogy Isten szeret minket és hogy többet lehettünk együtt! A szombati “ember-feldobós multság” szerintem nagyon

formálta a közösséget, igazán megéreztem, hogy egy tag vagyok és hogy vigyáznak itt rám.”

„Számomra a legfontosabb üzenet ezen a héten az volt, hogy ha kitartóan teljesítjük azokat a kihívásokat, amik elé Isten állít minket, és azon az úton haladunk, amit Ő előkészített nekünk, akkor Ő meg fog erősíteni minket.”

„Hála van a szívemben az idei ifihétért! Szolgáloi oldalon először vettem részt ebben a táborban. Akik ott voltunk, együtt növekedhettünk abban a témában, hogy Isten miben és hogyan vezet bennünket. A csoportbeszélgetésekben azt tapasztaltam, hogy valamilyen módon mindenki tud kapcsolódni ehhez a témához, hiszen Isten gyermekeként életünk egészét áthatja az isteni vezetés. Jelen van a baráti, iskolai és családi kapcsolatainkban, az aktuálisan adott élethelyzetünkben (akármilyenek is a körülmények), még a nehézségeinkben is – mert mindannyian voltunk vagy vagyunk éppen most olyan krízisben, amiben nem látjuk a megoldást, de kapaszkodhatunk abba az ígérethez, hogy Isten ilyenkor is tényleg velünk van. Olyan jó volt a hét végén azt megélni, hogy „kerek egész” volt a hét, ahogy kibontakozott. Az egyéni és csoportos beszélgetésekben felmerülő témákra sokszor egy következő alkalom adott megerősítést, ami egyértelműen mutatja, hogy Isten munkálkodott közöttünk. Hatalmas ajándék volt számomra, hogy egyrészt nagyon közeli barátaimmal szolgálhattam együtt, másrészt a sokszínű programokon és élményeken keresztül sokakat jobban megismerhettem az ifiből.”

*Csoportkép a résztvevőkről –
„Örültünk, hogy együtt tudtuk hallgatni az igét, Istent dicsőíteni, sportolni, túrázni”*

ISTEN LEHAJOLT HOZZÁNK

Idén tavasszal gyülekezetünkben konfirmált Zrena Zoltán okleveles szerkeszttervező, építésmérnök. Alábbiakban a bizonyoságtételét olvashatják arról, milyen ajándékokat, megerősítést kapott az ÚRtól itt, a Faszorban.

Feleségem és jómagam a rendszerváltozásokor születünk, közel négyszáz kilométerre egymástól. Családjaink ekkorra már – habár meg voltak keresztelve – nem voltak kapcsolatban az ÚRral, így minket nem kereszteltettek meg. Mivel annak idején nem vittek minket az ÚR elé, így aztán hatalmas megtiszteltetés, hogy az ÚR külön lehajolt értünk és elhívott minket nemrégiben.

Az elhívásunk 2020-ban kezdődött, de nem azzal, hogy beléptünk a templom ajtaján, mert már azt megelőzően minden eldőlt. Johara, aki azóta a keresztlányunk, ekkor lett iskolás a Bajza utcai Általános Iskolában, és anyukájának mi segítettünk hittan és erkölcsstan tantárgyak közül választani, és a református keresztyén hittanra esett a „választásunk”. Joharának annyira megtetszettek a hittan órán hallottak, hogy kérte, vigyük el istentiszteletre, és ekkor mentünk el együtt 2020 szeptemberében a faszori templomba. Személy szerint számomra nagyon megnyugtató volt Isten ígését hallgatni, illetve, ha csak kis időre is, de terheinket letenni, és amikor csak tehetjük, és az akkor már zajló járványhelyzetben lehetséges volt, igyekeztünk eljárni az istentiszteletekre.

Mindennek célja van....

A 2020-as év vége felé megkérdeztük a faszori lelkészeket, hogy Joharát hogyan kereszteltethetnénk meg, illetve a feleségem, Adelin és én hogyan lehetnénk a keresztszülei.

A soron következő „Kereszt-kérdések”-tanfolyamon el is indultunk, ahol nagyon sok mindent megtanulhattunk Istenről, és az Ő fiának, Jézus

Krisztusnak életéről, tanításairól. Megdöbbentő volt összerakni, addigi életünk részleteiből, hogy mindennek célja van és volt is a múltban, hogy Istennek terve van velünk. Értelmet kapott, hogy szüleimnek miért kellett Békés megyéből Somogyba költözniük, és hogy feleségem miért választotta utolsó pillanatban azt a gimnáziumot, ahova én jártam, és még sorolhatnám. De leginkább Jézus a zsinagógai előljáráshoz intézett szava fogott meg minket: „...Ne félj, csak higgy!” (Márk 5, 36) Mintha csak hozzánk intézte volna szavait, hiszen ekkor már vagy egy éve nagyon féltünk. Na nem a világjárványtól, ami miatt feleségem munkahelye bezárt, sokkal inkább feleségem gyógyíthatatlan betegségétől, ami nagy fájdalommal jár, és azzal a veszéllyel, hogy sohasem lehet gyermekünk, vagy legalább is nagyon csekély az esélye. A műtétek után is a tudomány álláspontja ez volt, de az Úr másképp gondolta, hiszen nemsokára Adelin a kis Zoltát hordta a szíve alatt. Ekkor már nem csak bízoktunk az Úrban, hanem bizonyosak voltunk abban, hogy tényleg terve van velünk, és hogy egy hajunk szála sem eshet le a fejünkről anélkül, hogy Ő ne tudna róla, és ez hatalmas öröm számunkra. A „Kereszt-kérdések”-tanfolyam után nem is volt kérdéses, hogy a felnőtt konfirmációs tanfolyamon szeretnénk mélyíteni Istennel való kapcsolatunkat, melyen feleségem állapotára való tekintettel egyedül vettem rész 2021 őszén.

Azonban a babavárás és a konfirmációra való felkészülés nem volt zavartalan, 2021 decemberében a terhesség harmadik trimeszterében a keresztlányunk, Adelin, és én megfertőződünk a koronavírussal, mely helyzetben ismét megmértett hitünk, és bár feleségem állapota miatt kórházba került, újra megbizonyosodhattunk abban, hogy az Úrnak gondja van ránk. „...Ne félj, csak higgy!” bízattuk egymást, és kértük Istentől a gyógyulást.

Hitünk még erősebbé vált

Hála Neki, Adelin meggyógyulva haza jöhetett a kórházból, és a kis Zolta babának sem esett baja az anyaméhben. Hitünk nem tört meg, még erősebbé vált. Gyógyulásunk után még decemberben a családdal nagy örömmel vettünk részt a karácsonyi adománygyűjtésben, melyből tovább épültünk. Felemelő érzés volt szolgálni, és látni, hogy Isten milyen sok embert hív el adakozásra egyetlen nap leforgása alatt.

Idén februárban egészségesen megszületett gyermekünk, és mérhetetlen boldogság és hála öntött el minket. Nagyon megérintett, hogy a fasori gyülekezet istentiszteletén hirdették gyermekünk születésének hírért, jó érzés tapasztalni milyen az, amikor tartozunk valahová. Azonban ezt az örömteli időszakot is beárnyékolta egy újabb esemény. Három héttel Zolta születése után, sajnos, lakástűz ütött ki az albérletünkben, mialatt munkába mentem. Isten azonban ebben a szituációban is vigyázott ránk, fogta Adelin kezét és kimenekítette őket a tűzből, melynek következtében egy napot ismét kórházban kellett tölteniük, de ellátásra nem szorultak, mert semmi bajuk nem esett. A tűz után azonban rengeteg tennivaló terhe nyomta a vállamat. A sok intézni való miatt rengeteg szabadnapot kellett kivennem, és még utána le is betegedtem, így még további időre estem ki a munkából, melyre nem sokra rá az építésiroda, ahol addig dolgoztam, megvált tőlem. Isten azonban ebben sem hagyott magamra, segítséget és segítőt adott a Gyülekezet által, úgy, hogy személyesen alig ismerjük egymást a Testvérekkel. Nem győzünk köszönetet mondani mindazért, amit kaptunk, és a szállásért, amit részünkre bocsátottak, mivel a kiégett lakásba nem mehettünk vissza. Közben folyamatosan kértük az ÚR útmutatását, mert sokáig nem láttuk a tovább lépés irányát. Áprilisban arra terelődött a figyelmünk, hogy egy időre Somogyba költözünk rokonokhoz. Ugyanakkor hisszük, hogy az Úrnak célja van azzal, hogy mindez így történt.

Hálásak vagyunk

Jelenleg itthonról dolgozom egyéni vállalkozóként, az időmet rugalmasan beosztva folyamatosan együtt lehetek a családommal, így nem maradok le a kis Zolta fejlődéséről, például részese lehettem az első kacajának is. A történetek áldásos következményét már most érzem, és ezért nagyon hálás vagyok az Úrnak. Persze fáj a szívünk, hogy így viszont távol kerültünk a fasori gyülekezettől, azonban az online közvetítéseknek köszönhetően 230 km-ről is tudjuk követni az ottani eseményeket, mindamellert, hogy itt Böhönyén is van egy kis gyülekezet, ahová eljárhatunk. Amilyen gyakran csak tudunk, szeretnénk feljönni a fővárosba, részt venni az istentiszteleteken és a gyülekezeti életben. Szeretnénk visszaadni abból a sok jóból, amit kaptunk ebben a gyülekezetben Isten kegyelméből! Hálásak vagyunk, hogy az ÚR itt adott nekünk lelki otthont. Bízunk benne, hogy idővel vissza tudunk költözni Budapestre. Addig is szeretnénk Jézus Krisztussal járni az életben, szeretnénk, hogy életünkben visszatükröződjék az Ő szeretete és hatalmassága. Szeretnénk ebben a hitben nevelni gyermekünket, a kis Zoltát is, és ha az Úr adja, akkor a leendő testvéreit is, hogy nekik már ne felnőttként kelljen elindulniuk ezen az úton. Addig is, bármilyen nehézség elé is kerülünk az itteni életben, bízunk az Úrban és az ő szavában: „...Ne félj, csak higgy!” Hiszen ahogy eddig is, ezután is gondja lesz ránk.

Zrena Zoltán

VADÓC – ÚJ GYEREKKÖNYV AZ ELVESZETT FIÚRÓL

Könyvajánló

Vadóc és a múlt titkai
Szentírás Szövetség és
Harmat Kiadó, 2022.

ságról, megbocsátásról és a tékozló fiú hazatéréséről.

Egy vasárnap délutáni kiránduláson a Schmidtsteiner család találkozik egy magányos, elveszett fiúval az erdőben, aki a saját nevére sem emlékszik. Mivel senki sem tudja, hogy a gyermek honnan jött, kik a szülei, egyelőre apa, anya, a 11 éves Lucas és a 9 éves Nelli befogadják az otthonukba. Így kezdődik a gyerekgéni, melynek címszereplője Vadóc (a német „Der Schlunz” magyar változata, a szó jelentése rendetlen, elhanyagolt).

A Szentírás Szövetség és a Harmat Kiadó gondozásában jelent meg az izgalmas keresztény gyerekkönyv-sorozat első részének magyar kiadása. (A sorozat többi részének megjelenése is tervben van.) Németországban

Vidám, kalandos és elgondolkasztó gyerekgéni egy „rosszsont” fiúról és az őt befogadó családról. Hogyan forgatja fel a rendezett keresztény család mindennapjait a jövővény? Történet

hitről, apa-

nagy sikere volt, a „Der Schlunz” című hét-kötetes regényből már többrészes tévéfilm- és képregénysorozat is készült. A mai korban játszódó történet főleg a 7-12 éves gyerekeket szólítja meg.

A furcsán viselkedő, kócos hajú fiú elvesztette az emlékezetét, és csak azt tudja, hogy Vadócnak hívják. Szokatlan ötletei, bátor, de néha meggondolatlan csínytevései felforgatják a keresztény család nyugodt életét. Rákérdez a mások számára magától értetődő dolgokra, nem elégszik meg a felszínes válaszokkal, ismerkedik a Biblia igazságaival. A gyermekistentiszteletet tartó idősebb hölgyet is zavarba hozza kíváncsi és különös kérdéseivel.

Hamar összebarátkozik Lukasszal. Együtt elkezdik felderíteni a rejtélyes családi múlt titkait...

Mit tesz egy jó apa? Ha a fiúk eltávolodnak az apjuktól, vagy az apák a fiaiktól, akkor hogyan lehet helyrehozni a kapcsolatot? Érdekes a múlt sérelmeit és hibáit sokáig őrizgetni? A mai tékozló fiúk is kaphatnak új esélyt az Atyától? Mindez kiderül a fordulatos és megható történetből.

A regényt a férjem, Dani fordította le a Szentírás Szövetség megbízásából 2020 tavaszán. A gyerekeink pedig „tesztelték” a sztorit, nekik is tetszett. A pandémia otthonmaradás időszakában vállaltuk ezt a közösen végzett szolgálatot, hiszen a korrektúrában szívesen besegítettem. Akkor még nem gondoltuk, hogy ennyi idő telik el a kiadásig. Örülünk, hogy a magyar gyerekek is olvashatják ezt a kedves regényt!

Halász Kinga

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Legutóbb a Heidelbergi Káté harmadik részével, a háládatossággal kezdtünk foglalkozni, és indítottuk el a tíz Ige egyenkénti tanulmányozását. A két kötőkönyv ismeretében nyilvánvaló, hogy az első négy parancsolat az embernek Istenhez fűződő viszonyát szabályozza, a hatodik-tól a tizedik parancsolatig pedig az embernek a másik emberhez fűződő viszonyát. Az ötödik parancsolat határhelyzetben áll – írja Fekete Károly Káté-magyarázatában –, mert a viszonyok feltárása és Isten útmutatása itt fordul át egyik területből a másikba. Az ember és felebarátai között lévő kötelek közül a legtermészetesebb kötelek a szülő és gyermek közötti kapcsolat. Ez a kötődés egészen más, mint a többi emberi kapcsolatunk. Isten életadó akaratát a szülőkön keresztül valósítja meg, ezért a szülő-gyermek viszony egy életen keresztül hálára kötelező kapcsolatot jelent.

Olvassuk el a 39. úrnapja kérdését és az arra adott választ!

Mit akar Isten az ötödik parancsolatban?

Azt, hogy szüleimnek és valamennyi előjárómnak minden tiszteletet, szeretetet és hűséget megadjak, minden jó tanításuknak és büntetésüknek magamat illő engedelmességgel alávessem, és az ő vétkeik és szeszélyeik iránt is türelmes legyek, mivel Isten minket az ő kezük által akar vezetni.

Isten műve az elődökkel veszi kezdetét – tehát nem velem. Atyám és anyám, tanítóim, egyházam mind Isten eszközei az életben – mondja Szathmáry Sándor –, bennük Isten valamit adott, és ezt az ajándékot fel kell ismernem. Ha pedig felismerem Isten vezetését bennük, akkor alá kell vetnem magamat látásaiknak, ítéleteiknek, és nem szabad magamat föléjük helyezni. Pál apostol is felismerteti Timóteussal, hogy az anyja és nagyanyja hite van benne, és ez folytatódik nála (2Timóteus 1,5). Mind a gyermekeik sorsa, mind további nemzedékek sorsa múlik azon, hogy miképpen találunk egymásra a szüleink. Minden gyermek szívből tisztelheti szüleit már a házasságkötésükért. De föltehetjük kérdéseinket. Tudnak-e, akarnak-e összeillő pár lenni? Tudnak-e, akarnak-e egyek lenni? Egymást a szerelem mélységeiben és magasságaiban ismerik-e? Mernek-e, tudnak-e gyöngédek, megértők lenni, egymást befogadni? Ha nem, akkor az egymás iránti olthatatlan vágyat elveszítik. Ablonczy Dániel azt vallja, hogy a jó házassághoz a hitre is szükség van. Elsősorban a gyermekek lesznek nyertesek vagy vesztesek a szüleik életének

együtthangzásában vagy annak ellenkezőjében. A szülők életének harmóniájáért a növekvő gyermekek is felelősek. Gondoljunk Ézsau és Jákob szerepére a szüleik életében (1Mózes 26,28).

Gondoljunk megbecsüléssel szüleinkre. Isten mellett ők voltak életünkben azok, akik minden juttatás, ellenérték nélkül hoztak értünk sokszor erejüket meghaladó áldozatokat. Aki a szüleit tiszteli, Isten előtt hajol meg, és az irántuk való hálában olykor a könnyekig is eljut.

Az ötödik parancsolat a többgenerációs család középső nemzedékének szól. Isten a szülőknek és a gyermekeknek egyaránt megbízatást adott, egymásra utalta őket, és kölcsönösséget vár el tőlük. A szülőknek tekintélyükkel a gyermekeiket kell szolgálniuk, de felelősséggel tartoznak saját szüleik iránt is. Feladatuk kapták, hogy ne hagyják magukra őket – hiszen minden egyén és minden nép azzal mutatja meg, miként tiszteli Istenét, hogy hogyan bánik az időségekkel. Isten azt akarja, hogy a szülő érdemelje ki gyermeke tiszteletét, de azt is, hogy a gyermek viszonyozza apja és anyja gondoskodó szeretetét. Arra akar megtanítani minket a mi Urunk, hogy összetartozunk, egymásra vagyunk utalva, és ha boldogok akarunk lenni, meg kell végre tanulnunk egymást boldoggá tenni. Fekete Károly rámutat arra is, hogy a gyermek hűsége, kitartása szülei mellett olyan feladat, amely a lelki támogatástól az anyagi, természetbeni segítségnyújtásig terjed. Még a szegénység is elviselhetőbb, mint a szülő magánya, amelytől sokan szenvednek.

Isten az embert egy közösségbe helyezte el, s vele mint a közösség tagjával kíván kapcsolatba lépni. Ez – magyarázatátí, hogy az ember és közös-ember. A már ily módon az tesítő feltétele öncélú életet

Isten szíven megpihelve forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje édes Megváltónkat át!
Ő fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei;
Mi cselédek, ő a gazda, Ő miénk, Ővéi mi.

(821. ének 1. verse)

Ravaszh László
ban – azt jelen-
ber közösség-
ség által lesz
emlétt család
emberi élet lé-
– és sohasem
elő közösség,

hanem társadalomalkotó és nemzetalkotó tényező. A parancsolat hosszú életre vonatkozó ígérete is ezt a távlatot kínálja fel. A szülőtisztelet úgy függ össze a hosszú élettel, hogy a szülők képviselik az előttünk járt és élt nemzedékeket. Az a nemzet válik életképessé, amelyikben a nemzedékek láncolata úgy követi egymást, hogy a fiatalabb generáció megtalálja az értéket az idősebbekben. Eredményeiket elfogadja, hibáikat nem folytatja, de erényeiket megőrzi, továbbviszi és továbbadja. Mindehhez Szűcs Ferenc hozzáteszi: a szülőség éppen a nemzedékről nemzedékre hűséges Isten szövetségét reprezentálja, s mint Izráel atyja gondoskodik népéről, és ígéretei a fiak fiai számára is szólnak. Ily módon a tisztelet magában foglalja e szövetségi hűségnek a megtartását atyáról fiúra. A második kőtábla első Igéjén keresztül mindnyájunkhoz szól a mi Urunk. Cseri Kálmán arra hívja fel figyelmünket, hogy amikor azt látjuk, milyen sok feszültség mérgezi családok, nemzetek életét amiatt, hogy atyák és fiak nem tudnak egyetérteni, és sokszor farkasszemet nézve egymással szemben állnak, csak egy igazán jó megoldás lehetséges. Amikor az atyák és fiak leborulnak az előtt, aki maga is Fiú volt, aki engedelmes volt mindhalálig, és akinek a keresztjénél ma is egymásra szoktak találni atyák és fiak. Átélik azt, hogy Őbenne egyik lehetnek. Az Ószövetség utolsó mondata így hangzik: „Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívet az atyákhoz” (Malakiás 3,24).

A mai kor emberét, az Újszövetség népét ma is megszólítja a „Tiszteld apádat és anyádat” Ige üzenete. A szülők akkor töltik be ezt a parancsolatot, ha túlmutatnak megbízójukra, Istenre. A

gyermekük pedig akkor, ha túllátnak a szüleiiken, és bennük is végső soron a mennyei Atyát, mindannyiunk Istenét tisztelik. Egy szülő azzal is túlmutat önmagán, azzal is Istenre mutat, ha olyan megbízható barátja lesz gyermekeinek, akiben sohasem kell csalódnuk. Istenhez mi bármikor oda-

mehetünk, és akárhonnán kiálthatunk hozzá. A mai szekularizálódó világban az ember egyre inkább kiszorítja Istent az életéből. Ezzel azonban elveszíti a mintát is. Hogyan kell apának lenni? Hogyan kell tisztelnie egy gyermeknek a szüleit? Honnan tudnánk, ha nem ismerjük az Atyát? Az Atyától tanulhatnánk meg, hogyan lehet jó apának, anyának lenni. Cseri Kálmán hasonlatával élve, a szülő mintegy útjelző táblaként éljen otthon, hogy jó irányba mutasson: arra van az út, az élet és az igazság. Krisztusnál lehet megoldást találni az élet minden kérdésére. Ha Krisztusban találkozunk, egyek leszünk, apák és fiak, barátok és ellenségek...

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

Tiszteld apádat és anyádat,
 hogy hosszú ideig élhess azon a földön,
 amelyet Istened, az Úr ad neked!

(2Mózes 20,12)

MONDTA-E ISTEN EZT IGÉJÉBEN?

A bristoli Müller Györgyhöz (1805–1898) egy bibliaórán szólott először Isten, és ő átadta életét Neki. Élete mindennél hangosabban hirdeti, hogy Isten imádságot meghallgató, szerető mennyei Édesatyánk. Müller György minden munkájában egyedül Istentől kért és várt áldást, segítséget, útmutatást, megerősítést. Az általa alapított bristoli árvaházakban több ezer árváról gondoskodtak anélkül, hogy egyszer is adakozásra szólította volna fel a környezetében élőket, vagy bárkitől is pénzt kért volna az árvaházak finanszírozására.

Amikor Müller György átadta életét az Úrnak, elhatározta, hogy minden dolgát egyedül Istennel beszéli meg, senkitől nem kér semmit, „csak” imádkozik a mennyei Atyához, bízik Benne „majd Ő teljesíti”.

Az életéről szóló könyvből (amely a körülötte állók tanúságtétele, naplóbejegyzései, és evangelizációs prédikációi alapján született) kiviláglik: Isten sohasem hagyta cserben. „Filélekért éppúgy magasztalta Istent, mint amikor százezreket kapott valóban csodálatos módon.

Számtalanszor előfordult, hogy reggel nem tudták a szolgálók, mit adnak ebédre a gyermekeknek, s mindig akadt valaki, akit Isten arra indított, vigyen kenyeret, kalácsot, gyümölcsöt, sajtot vagy pénzzel támogassa az árvaház kis lakóit. 1836-tól 1898-ig több, mint tízezer árvát neveltek fel, akik kora gyermekkoruktól megismerkedhettek Isten szeretetével, s növekedtek a hitben. Mindeközben 150 misszionáriusról is gondoskodott Isten Müller György imádsága által. Több, mint kétmillió Bibliát és különféle evangéliumi iratot osztottak szét áldott szolgálata nyomán. Hetven éves volt, amikor utazni kezdett, 42 országot látogatott meg, többek között Magyarországon is járt, több ezer alkalommal tett bizonyosságot Isten hűségéről. Alábbiakban Müller György gondolatait olvashatjuk az igaz hitről és imádságról, amely könyv alakban is megjelent az Evangéliumi Kiadónál.

MI A HIT?

A lehető legegyszerűbben szeretném magamat kifejezni, és ezért ezt felelem: a hit benső megbizonyosodás arról, hogy mind igaz az, amit Isten az

Ő drága Igéjében mondott, és hogy Isten aszerint is cselekszik, amint Igéjében megmondta. Ez a bizonyosság, ez az Isten Igéjére hagyatkozás, ez a feltétlen biztosra vevő bizalom: a hit. **Annak, aki hinni akar, nem szabad magának megengednie, hogy a benyomásai vezessék.** A hitnek semmi köze sincs benyomásainkhoz. A hitnek csak Isten Igéjével van dolga. Hogy emellett benyomásaink erősek vagy gyengék, az nem számít. Tehát csak Isten Igéjével van tennivalónk; sem magunk, sem benyomásaink nem jöhetnek számításba. Holmi lehetőségeket és valószínűségeket nem szabad figyelemre sem méltatnunk. Sokan vannak, akik nagyon könnyen ráállnak arra, hogy valamit elhiggyenek, ha az a valószínűség határán belül esik. De a hit azzal, ami emberileg valószínű, nem tud mit kezdeni. A hit birodalma ott kezdődik, ahol a valószínűség országa véget ér, ahol nincs semmi látnivaló, ahol érzékszerveink minden tapogatózása eredménytelen marad. Istennek sok gyermekét elkeseríti, siránkozásra és panaszra indítja az, hogy nincs hite. Hányszor írják és mondják nekem: „Nincs az a benyomásom –, nem érzek semmit – nem látok rá semmi lehetőséget, hogy teljesüljön az, amire oly régóta vágyom.” Pedig mindent, ami a látszatvilághoz tartozik, ki kell hagynunk számításunkból. A hit számára csak egy kérdés jöhet tekintetbe: **„Mondta-e Isten ezt Igéjében?”** **Nos, kedves barátaim, ha hívők vagytok, fel kell tennetek magatoknak a kérdést: „Szokásom-e az, hogy teljes szívvel bízzak abban, amit Isten mondott? Kész vagyok-e minden áldozatra, hogy megtudjam: vajon összhangban van-e az, amit kívánok azzal, amit Isten az Igéjében mondott?”**

Hogyan növekszik a hit?

Isten gyönyörűségét leli abban, hogy gyermekei hitét erősítse. Eleinte gyenge a hitünk, de azután fejlődésnek indul, és mindig erősebb lesz, ha hűségesen ápoljuk. Úgy szeretnénk győzelmes életet élni, de a győzelmet megelőző próbák ellen kézzel-lábbal tiltakozunk; hányszor szeretnénk, ha

több türelmünk lenne, de a türelem gyakorlásától, amely által ez a szellemi gyümölcs hosszútávúrássá érlelődik, irtózáttal menekülünk. Pedig az eszközöket éppen olyan örömmel és készséggel kell fogadnunk Isten kezéből, mint a gyümölcsöket, amelyeket Isten épp az eszközök által hív létre. Állítom – tapasztalatból beszélek –, hogy a megpróbáltatások, akadályok, nehézségek és nem egyszer a csüggedésre készítő körülmények azok, amelyek a hit tulajdonképpeni táplálékát képezik. Isten sok drága gyermekétől kapok leveleket, amelyekben írják: „Kedves Müller testvér, azért írom e sorokat; mert olyan gyenge a hitem; érzem, hogy nagyon tehetetlen vagyok.” Amilyen szívesen imádkozunk hitünk megerősítéséért, éppen olyan örömmel kell vennünk Isten kezéből azokat az eszközöket, amelyek arra valók, hogy hitünket erősítsék. Meg kell engednünk Istennek, hogy különféle bajok, tarthatatlannak látszó helyzetek, kisebb-nagyobb veszteségek és megpróbáltatások igénybevételével neveljen bennünket. Éppen ezek által gyakorlódik hitünk, mert erő kifejtésre serkentik, hogy mindig jobban és jobban fejlődjék. Isten végtelen gyengéd szeretetében azért engedi meg, hogy bennünket megpróbáltatások érjenek, hogy mindazt teljes kibontakozásában élénk tárja, amit érdekünkben tenni szándékozik. Ha tehát nehézségekkel találkozunk, sose riadjunk vissza. Ha szomorúság, akadályok, veszteségek, megpróbáltatások jönnek, fogadjuk őket hálásan, mint Isten irántunk való nagy szeretetének bizonyítékait. Lássuk meg, hogy Isten azért gondoskodik így rólunk, mert minden fáradozásának az a célja, hogy hitünket fejlessze és mindjobban megerősítse. Isten népe még nem ébredt rá arra, hogy Istent az Ő kedvességében és csodás szépségében lássa. Ezért van olyan kevés áldásban része. **Óh, kedves testvéreim Krisztusban, törekedjete arra – bármibe kerüljön is –, hogy személyesen megtapasztaljátok, milyen áldott dolog az, ha valaki igazán hisz Istenben és magát teljesen rá bízza, mert én nem tudom nektek ezt szóval elmondani.** A legsötétebb pillanatokban is bátran az Úrra bízhatom magamat. Hiszen tudom, milyen kegyelmes, jóságos és sze-

retetreméltó. Ha Isten akarata tüzes kemencébe vet is, hadd tegye, legalább még jobban megismerjük és még jobban rájövünk arra, hogy Isten valóban teljes szeretetünkre méltó, és megelégedetten mondjuk: „Hiszen Ő Atyám! – Hadd tegyen úgy velem, amint neki tetszik!” Ötven esztendeje már, hogy átadtam magamat Istennek, hogy úgy cselekedjék velem, ahogyan jónak látja. Szaván fogtam, és minden kikötés nélkül rá bízam magamat, családomat, minden kiadásomat, útiköltségeimet és mindent, amire csak szükségem volt. És mi volt a biztosítékom, amire támaszkodtam? Azokra az ígéretekre, amelyeket Máté evangéliuma hatodik fejezetében találtam. Olvassátok csak el gondosan a 25-34-ig terjedő verseket! Hittem annak, amit Isten Igéje mondott, megnyugodtam az Igében, és átvittem ezeket az Igéket a gyakorlatba! Egyszerűen szaván fogtam Istent. Azidőtájt még idegen voltam, mint külföldi tartózkodtam Angliában, és mivel hét nyelvet beszéltem, felhasználhattam volna tudásomat arra, hogy jól jövedelmező állást szerezzek magamnak. De inkább az Úrnak szenteltem az életemet, hogy érte munkálkodjam. **Istenre bízam magamat, arra az Istenre, aki ígéretet tett, és úgy cselekedett velem, amint Igéjében mondotta. Semmiben sem volt azóta hiányom – semmiben!** Jöttek ugyan próbák, támadtak nehézségek, nem egyszer üres volt az erszényem, de az Isten-küldötte sok ezer tallér elég volt arra, hogy az a munka, amelyet az Úr rám bízott, az elmúlt ötvenegy év alatt állandóan növekedjék. A lelkek pásztoralása körül végzett szolgálatomban sem volt másképpen. Sok nehézségem akadt az elmúlt ötvenegy esztendő alatt, néha olyan heves próbák jöttek, hogy azt sem tudtam, mihez fogjak. Ilyesmivel lépten-nyomon találkozunk. Isten azonban mindezekben csodálatos hűséggel hordozott. Ő volt erősségem. Ő szabadtott meg mindenkor, és ment a munka előre. Voltak, akik azt mondták, könnyű nekem, mert rendkívüli lelki adottságú ember vagyok, és sok természetes energia meg kitartás van bennem. De nem ez volt az oka, hogy minden sikerült. Istenre bízam magam, ebben van sikerem titka.

Gyermeki együgyűséggel Istenre támaszkodtam

Az Istent kerestem mindenben, és Ő mindenről gondoskodott, úgyhogy árvaházunknak ma más intézeteken kívül száz iskolája van, amelyben saját tanítóink és tanítónőink tanítanak. A terhet nem én viselem. És ma, hetvenhatodik életévemben ugyanazzal a testi és szellemi frissességgel rendelkezem, mint amikor mint fiatal ember az egyetemen tanultam, és latin beszédeket dolgoztam ki. Ma épen olyan erőben vagyok, mint akkoriban voltam. Hogyan lehet ez? **Mert tevékenységem utolsó félszázada alatt gyermeki együgyűséggel Istenre támaszkodtam.** Sok megpróbáltatáson mentem át, de mindig Istenbe kapaszkodtam, és Ő megtartott. Isten nemcsak hogy megengedte, hanem határozottan parancsot adott arra, hogy minden terhünket Őrá vessük. Tegyük meg ezt kedveseim! Vessed az Úrra minden terhedet, majd Ő gondoskodik rólad! Tedd meg napról napra! Ma reggel is hatvan gyülekezeti ügyet vittem az Úr elé, és így megy ez napról napra, évről évre, 10-30-40 esztendeje. Ne várjatok azonban arra, hogy a hit teljes mértékére egyszerre eljuttok. Olyan dolgokba, mint amilyen a hit teljessége, nem lehet minden további nélkül csak úgy beleszöppenni. Ilyesmiben én nem hiszek. Szeretném, ha jól megértenétek, hogy én ilyenmiben nem hiszek. Ezeknek a dolgoknak egész természetes fejlődési menete van. Az a kevés, amire eljutottam, nem hullott egyszerre ölembé. Kezdd csak te is a legelején: **vesd lelked horgonyát Isten Igéjébe és hited olyan mértékben növekszik majd, amilyen mértékben gyakorlód.** És még egyet. Egyesek azt mondják: „Sosem lesz nekem olyan hitem, mint Müller Györgynek!” Ez nagy tévedés, amelyben egy szikrányi igazság sincs. **Az én hitem ugyanolyan hit, mint amilyen Isten minden gyermekének van. Ugyanolyan hit, mint amilyen Simon Péteré volt, és amilyennek minden hívő hitének lennie kell.** Az én hitem a ti hitetek, és hogy nekem valamivel több hitem van, onnan ered, hogy az enyém több gyakorlaton ment át, és így jobban kifejlődhetett, mint a tiétek. De a ti hitetek lényegében ugyanaz a hit, mint az

enyém. Ami a hit hatásfokát illeti, lehet, hogy az enyém erősebb, mert többet gyakoroltam. Nos, kedves testvéreim, kezdjétek el ti is kicsiben. Először csak 50 márka erejéig tudtam az Úrban bízni, később 500, ma a legnagyobb lelki nyugalommal tudnék akár 5 millió márkáig Uramban bízni, ha a helyzet úgy hozná magával. Persze mindenekelőtt nyugodtan, gondos megfontolással meg kellene vizsgálnom, hogy világosan lássam: vajon az, amiért az Úrban bízni akarnék, olyasvalami-e, ami az Ő Szentírásban tett ígéreteivel megegyezik: Bíz rá magad te is az Úrra! Várj sokat tőle! Ne csüggedj, ha késik az áldás! Csak imádkozzál! Imádkozzál! Bizzál megdicsőült Urunk és Megváltónk érdemében! Az Ő érdeméért – nem a tiédért – imádságod meghallgatást nyer! „Kérjétek és adatik néktek: keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják néktek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják” (Máté 7,7-8). Ezt az ígéretet az Úr Jézus Krisztus által kaptuk. Nagy és gazdag tartalmú ígéret ez. Igen gazdag, hiszen minden benne van.

Jézus tudta

Jézus tudta, hogy lelkileg-testileg mire van szükségünk. Tudta, mi minden kell ahhoz, hogy harcunkat az ördöggel, a világgal, testünkkel és vérünkkel győzelmesen megvívhassuk. Azt is tudta, hogy kinek-kinek hivatásában, foglalkozásában mire van szüksége. Bármily dicső is ez az ígéret, más, imádságról szóló bibliahelyekkel kell egybevetnünk, hogy megismerjük azokat a feltételeket, amelyeket, ha teljesítünk, imádságunk meghallgatásra talál. Általában meg kell szoknunk, hogy ígéreteket tartalmazó Igéket minden esetben olyan Igékkel hasonlítsunk össze, amelyek az ígéret feltételeit közlik. A Szentírást a Szentírás magyarázza a legjobban. A Bibliában olvassuk, hogy vannak olyan emberek, akik – jóllehet Isten gyermekei akarnak lenni – az imádkozást elhanyagolják. Így persze sosem tesznek szert imatapasztalatokra: „Nincsen semmitek, mert nem kéritek” (Jak 4,2). Ugyanitt a harmadik versben pedig olyan imádkozókról van szó, akik kérnek, és kérésük mégsem nyer meghallgatást, mert nem

jól imádkoznak. Amit kérnek, rosszul kérik. Hát ez mit jelent? Szolgálatom során tapasztaltam, hogy vannak lelkek, akik abban a hiedelemben élnek, hogy imájuk azért nem talál meghallgatásra, mert szeretetük nagyon csekély, hitük túl gyenge, s ismeretük igen fogyatékos. Pedig ez nagy tévedés. Ha Isten ígéretei csak a hitben erősek és előrehaladottak, valamint csak az ismeretben gazdagok és a szeretettől lángoló lelkek számára lennének érvényesek, mi lenne akkor a gyengékkel, akik még a hitélet kezdetén vannak? Éppen a gyengéknek van szükségük elsősorban az isteni adományokra, hogy minden tekintetben növekedjenek a Jézus Krisztusban. Minden őszinte kezdőnek el kell hessegetnie magától az ilyen kísértő gondolatokat, mert ha valaki jól kér, az feltétlenül megtapasztalja az imádság erejét. Rosszul kér az, aki amit kapna, önző kívánságai kielégítésére fordítaná (Jak 4,3). Ha valaki az imádságban kért adományok által óemberét akarja táplálni, és szíve gögösségét ápolni, rosszul kér, és ezért semmit sem kap. Tehát mindent, amit imádságban kérünk, Isten dicsőségére kell kiesdenünk, és Isten dicsőségére kell fordítanunk. Ha a hitben, szeretetben, alázatosságban növekszünk, és a benső emberben gyarapodunk, az mind mennyei Atyánk dicsőségére szolgál. **Sosem a magunk, hanem mindig az Isten dicsőségét kell keresnünk.** Ez az első pont: minden lelki és testi ajándékot, amelyet kérünk, Isten dicsőségére kérjük és Isten dicsőségére fordítunk! A második fontos pont az, hogy amikor imádkozunk, mindent az Úr Jézus nevében kérjünk. „És akármit kérték majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kérték az én nevemben, én megcselekszem azt” (Jn 14,13-14). Vannak, akik nem is várnak arra, hogy megkapják azt, amit kértek, mivel tudják, hogy nem érdemlik meg. De mit is érdemlünk mi Istentől? Semmit, csak az örök kárhozatot. Ha egy szegény bűnös a mennybe akar jutni, sohasem juthat oda saját jócselekedetei révén, hanem csak Jézus Krisztus vére által. Így van ez az imádsággal is. Ha eredményesen akarsz imádkozni, nem szabad, hogy cselekedeteidre építs, hanem Jézus nevére és érdemére támaszkodva kell jönnöd. Úgy kell Istenhez közelednünk, mint akik Jézusban hiszünk.

**Az elmúlt időszakban megkeresztelt
gyermekünkért, akikért fogadalmat tettünk!**

Kulcsár Arthur Barna és
Deák Laura gyermeke
Kulcsár Máté

Kecskés D. Balázs és
Vértesy Júlia gyermeke
Kecskés D. Tivza

Marczinka Péter és
Móré Liza gyermeke
Marczinka Blanka

Sebestyén Ádám Attila és
Csizmadia Erzsébet gyermeke
Sebestyén Bálint

Szverenkö Erneszt és
Zsendej Orsolya gyermeke
Szverenkö Lilién

Kránich Zsolt és
Ferenczi Ilona Dominika gyermeke
Kránich Szófia

JELNYELVI ISTENTISZTELETEK

- ◆ Szeptember 25. vasárnap 15 óra
Istentisztelet és Úrvacsora
- ◆ Október 9. vasárnap 15 óra
Istentisztelet és hittanóra
- ◆ Október 30. vasárnap 15 óra
Istentisztelet és Úrvacsora
- ◆ November 13. vasárnap 15 óra
Istentisztelet és hittanóra
- ◆ November 27. vasárnap 15 óra
Istentisztelet és Úrvacsora
- ◆ December 11. vasárnap 15 óra
Adventi Istentisztelet és hittanóra

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- ◆ Október 2. vasárnap 17 óra
- ◆ November 6. vasárnap 17 óra
- ◆ December 4. vasárnap 17 óra

Kovács Balázs és
Somogyi Dorottya gyermekei
*Kovács Noémi Zoé és
Kovács Nimród Áron*

Ódor Gergő Hunor és
Szabó Boglárka gyermeke
Ódor Barbara Flóra

Tóth-Horváth Vilmos István és
Horváth Kitti gyermeke
Tóth-Horváth Zeynep

Sándor Zoltán Imre és
Móring Andrea gyermeke
Sándor Bence László

György Árpád Attila és
Kerekes Andrea gyermeke
György Boróka

Hirs Zoltán és
Botos Boglárka gyermeke
Hirs Léna Ilona

Kneip Tibor Mihály és
Bogdán Eszter gyermeke
Kneip Adél

dr. Vass Zoltán és
Nagy Viola gyermeke
Vass Johanna

SOROZATOK

- ◆ Kereszt-kérdések ősz szeptember 18. -
november 20. 18-20 óráig
- ◆ Compass tanfolyam
szeptember 27. - november 22.
keddenként 18-20 óráig
- ◆ Evangelizáció
november 7 - 11. 18 órakor
- ◆ Adventi előkészítő alkalmak:
– December 14. szerda 18 óra
– December 15. csütörtök 18 óra
– December 16. péntek 18 óra

TANÍTÓ ÉS KÖZÖS- SÉGÉPÍTŐ ALKALMAK

- ◆ Női csendesnap szeptember 24.
szombat
- ◆ IKON 2022 Ifjúsági konferencia
november 11 - 12.
- ◆ Családi nap december 18.

HAVI ALKALMAINK

- ◆ Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30
- ◆ Zenés áhítat a hónap 1. vasárnapján 17 óra
- ◆ Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra
- ◆ Párápoló tanfolyam a hónap 1. hétfőjén 18 óra
- ◆ Férfi bibliaóra a hónap 3. keddjén 18 óra
- ◆ Baba-mama kör a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30 (kivéve szeptember 1. csütörtök)
- ◆ Pénteki pároskör a hónap 3. péntekjén 18 óra
- ◆ Szombati pároskör a hónap 2. szombatján 17 óra
- ◆ Közös bibliaóra a hónap utolsó péntekjén 18 óra
- ◆ Női kör a hónap 2. szombatján 16 óra
- ◆ Ifjúsági istentisztelet a hónap 2. vasárnapján 18 óra
- ◆ Teaház minden hónap második vasárnapján istentisztelet után

KOLUMBÁRIUM

NYITVATARTÁSI RENDJE

hétfő: zárva

kedd: 9-13 óráig

szerda: 9-18 óráig

csütörtök: 9-13 óráig

péntek: 9-13 óráig

szombat: zárva

vasárnap: 9-10 és 11-12.30 óráig

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Aranyos Béla, Devich Márton, Halász Kinga, Jókuti György, Kéri Mózes, Kovács Tibor, Láng Klára, Martinecz Nóra, Nagy Réka, Somogyi Péter, Széplaki György, Tunyogi Károly. Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

HETI ALKALMAINK

- ◆ Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra
  - Babamegőrző 0-3 éves korig istentisztelet alatt
- ◆ Siloám imacsoport a szenvedélybetegekért hétfő 18 óra
- ◆ Bibliaóra kedd 10 óra
- ◆ Bibliaóra szerda 18 óra
- ◆ Bibliaóra csütörtök 15 óra
- ◆ 35 feletti egyedülállók bibliaórája csütörtök 18 óra
- ◆ Fialat felnőttek köre péntek 18 óra
- ◆ Ifjúsági óra péntek 18 óra

IFJÚSÁGI ISTENTISZTELETEK

- ◆ Szeptember 11. vasárnap 18 óra
- ◆ Október 9. vasárnap 18 óra
- ◆ November 13. vasárnap 18 óra
- ◆ December 11. vasárnap 18 óra

LELKÉSZI HIVATAL NYITVATARTÁSI RENDJE

lelkészi ügyelettel

hétfő: zárva

kedd: 10-13 óráig

szerda: 10-13 és 15-18 óráig

csütörtök: 11-13 óráig

péntek: 10-13 óráig

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők: Cseke Hajnalka,
Dévai-Józsa Gábor, Halász Kinga,
Somogyiné Ficsor Krisztina, Krisztován Márton
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Kovács György